

Premiul
Convenției
Europene
de SF
euROcon '94

JURNALUL[®]

Anul IV Nr. 129; 30 Iulie - 6 August
Săptăminal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 250 lei

Serge Brussolo, un lanus al imăginarului

Mai, 1968, Străzile Parisului, Lyonului, Marsiliei și ale altor câteva orașe franceze devin neîncăpătoare pentru milioanele de manifestanți anti-gaulliști. Valul libertar al celor ce proclamau atunci, ca unică lege, absența Legii, iar drept ultim tabu, însuși tabuul, a influențat și literatura SF franceză. Prizonieră, pînă atunci, a unui „stil american” prost asimilat, avînd drept rezultat mormane de „space operas” șablo-narde, anticipația revine în atenția publicului. Zeci de edituri lansează colecții de profil, sînt traduși masiv autorii Noului Val anglo-saxon (*Moorcock, Ballard, Disch, etc.*). Se naște o nouă generație de scriitori autohtoni, cunoscută îndeobște ca „Noul SF francez”. Excesele sale se vor face însă simțite în curînd: autorii noii generații se aruncă în hăul politizării șocante, confundînd science-fiction-ul cu cocktail-urile Molotov, literatura cu manifestările și analiza cu exorcismul violent. Orice tabu anterior este sfărîmat: cărțile perioadei sînt pline de violență, sex și droguri și străbătute de un suflu politizat de esență și inspirație maolstă.

Dar ce-i prea mult, strică! Publicul francez avea să se sature destul de repede de revoluționarii din noua generație. Majoritatea editurilor vor abandona genul și, la zece ani după „emanciparea” sa, atmosfera SF-ului francez e nebuloasă, cufundată în rece-siune. Tinerii autori își văd drastic reduse posibilită-țile de exprimare, iar rubricile critice îi pomenesc tot mai rar.

Cu atît mai salutară va fi deci inițiativa unuia dintre „clasicii în viață”, Philippe Curval, care, în 1978, își pune reputația la bătaie, propunînd editurii Denoel o antologie consacrată promovării unor nume noi, complet necunoscute. Dînd dovadă de la fel de mult curaj și de o formidabilă intuiție, Elisabeth Gillo, directoarea colecției „Presence du futur” își asumă riscul și decide publicarea ei.

Cartea, intitulată inspirat „Futurs au present” („Viitorul la prezent”), conținea, alături de alte șaisprezece texte, o nuveletă intitulată „Funnyway”, (nuveleta a apărut în românește într-unul din numerele revistei „Vatra” n. Bi) semnată de „un practicant al incestului între imaginar și realitate” (după cum îl caracteriza Philippe Curval)-Serge Brussolo; ilustrul necunoscut, avea să obțină datorită ei, *Marele Premiu al SF-ului Francez* pe '79.

Cariera sa a debutat, așadar, cu un enorm succes, fără precedent în anele genului. Din acest moment, fenomenul Brussolo avea să devină vedeta literaturii imăginarului. În 1981, volumul de povestiri „Vue en coupe d'une ville malade” („Secțiune printr-un oraș bolnav”), recoltează un al doilea Mare Premiu al SF-ului Francez, iar în 1984, romanul „Les semeurs d'abîmes” („Semănătorii de abisuri”) își adjudecă Premiul Apollo, performanță realizată pînă atunci numai de către Michel Jeury și Philippe Curval. La numai 44 de ani (s-a născut în '51), Serge Brussolo este autorul a mai bine de patruzeci de volume (culegeri de povestiri și

romane), aparținînd atît science-fictionului, cît și de genurilor conexe: fantastic, horror etc., de parcă ar fi vrut să umple de unul singur vidul rela-tiv din literatura franceză a imăginarului.

Considerat, după expresia unui critic german, „probabil singurul autor francez de SF valabil și la export”, Brussolo sparge tiparele prea strînse ale science fictionului convențional, lăsîndu-se condus mai degrabă de imagini decît de idei. Opera lui Brussolo nu poate fi încadrată într-un gen anume. Întîlnim în textele sale atît grotescul (*În sens clasic, dar și estetic*) cît și sublimul (*În accepțiunea pe care i-o dădea Cornel Robu într-un faimos eseu*).

Scriitorul e fascinat de detalii, de la cele obscene, insolente, la cele negre, înspăimîntătoare ori chiar scabroase. Prin scriitura sa, debordînd de imagini perverse, practică ca un uriaș ritual voodoo, Brussolo, sculpează, de la o carte la alta, coșmaruri logice de o frumusețe convulsivă. Romanele sale pornesc de la premise normale, izvorînd din lumea contemporană, care însă, pe parcurs, evoluează în deliruri de o plasticitate pe care i-ar invidia-o chiar și Philip K. Dick

Temele narațiunilor sale gravitează în jurul cîtorva idei (cîtuși de puțin fixe): obsesia scufun-dării (în „*Syndrome du scaphandrier*” – „Sindromul scafandrului”, dar și în „*Le carnaval de fer*” – „Carnavalul de fier”); căutarea unui Graal ce-și pierde aura de sfințire în momentul în care este găsit (în „*Carnavalul de fier*” și „*Procédure d'évacuation immédiate des musées-fantômes*” – „Procedură de evacuare imediată a muzeelor-fantomă”); încătușarea apăsătoare a unor norme absurde (în „*Portrait du diable au chapeau melon*” – „Moartea cu melon”); eliberarea unui univers în care convențiile general acceptate își schimbă semnul (în „*Ira Melanox*” sau „*Semănătorii de abisuri*”).

O altă obsesie a autorului pare a fi cea a colecțiilor de obiecte stranii: „Doctorul Schelet” din romanul cu același titlu colecționează cadavre umane; eroul povestirii „*Coloana a șasea*” refuză să se despartă de colecția sa ce cuprinde, între altele, „organele sexuale ale tuturor speciilor vii din galaxie”; nuvela „*Traietorii și itinerarii ale vîntului*”, aflată în sumarul volumului „*Aussi lourd que le vent*” („La fel de greu ca vîntul” – '81), surprinde instantanee dintr-un muzeu în care „permutarea moleculară” a permis inversarea substanțelor din care sînt confecționate obiecte expuse: tancuri de porțelan se învecinează cu măciuci de vată și papuci de casă din beton.

Cît despre personajele lui Brussolo, acestea sînt oameni torturați de singurătate, pradă unor manii și obsesii cu origini obscure, bîntuiți de îndoileli existențiale provocate de absurditatea trădării într-o lume bolnavă, de un totalitarism discret, dar cu atît mai eficient, sau fătîș, cu aluri apocaliptice.

Un nume revine frecvent în scrierile brussoliene, și anume David: îl vom găsi, astfel, în postura unui copil ce asistă la violarea sălbatică a mamei sale, în „*La nuit du bombardier*” – „Noaptea bombardierului”; în „*Ira Melanox*”, ca infirmier într-un spital pentru cei ce suferă de o stranie maladie a oaselor, o „epidemie de fracturi”; în „*Mîncătorii de ziduri*”, în „*Procedura de evacuare...*”, ș.a.m.d. David este numele mărunțelului învingător al biblicului Golliath. Dar, în romanele lui Brussolo, uriașul care trebuie înfrînt nu are chip; amenințarea sa e una ascunsă;

SERGE BRUSSOLO COSMAR DE INCHIRIAT

Casa de pe colină: o fortăreață cenușie, mohorată, cu ferestre
ca niște răni necicatrizate. Salășul unui blestem străvechi...

NEMIRA

el pîndește, înarmat pînă în dinți, cu un rînjit sardonice întipărit pe figură, primul pas greșit al eroului debusolat.

Subliniam mai sus faptul că Brussolo nu se cramponează de un anume gen de literatură. Orice etichetare a sa ar fi, cel puțin parțial, eronată. El și-a cîștigat o mulțime de fani din rîndul împătimitilor de science fiction, dar a stîrnit și aplauzele criticii „academice” un roman mainstream amintind de picturile suprarealiste ale lui Margritte, „*3 Rue du Byzance*” („Strada Bizanțului, numărul 3” – '91).

Pentru cititorii români însă, Brussolo înseamnă, deocamdată, doar science fiction: cele șapte romane traduse purtau sigla SF, iar cele două numere speciale pe care i le-a consacrat „singurul săptămînal de cultură SF, fantasy și horror din Europa”, *Jurnalul SF*, n-au izbutit decît să ridice, pentru câteva clipe, cortina care învăluie încă multe din fațetele operei sale.

Prin „*Coșmar de închiriat*”, primul segment al unei trilogii românești, (urmează *Krucifix* și *Haita*) Editura Nemira ne dezvăluie o altă ipoteză a acestui genial lanus al imăginarului, aceea de maestru al groazei. Dar la Serge Brussolo, spaima nu înseamnă acea panică viscerală cu rădăcini freudiene pe care o inspiră scrierile unor Stephen King, Dean R. Koontz ori Ramsey Campbell; e ceva mai profund și mai neliniștitor, e o angoasă că își strecoară tentaculele catifelate și reci ca însăși Moartea, pînă în cele mai întunecoase firide ale subconștientului.

„...Este o forță brută ce curge asemeni unui torent, distrugînd totul în calea sa, fără să-i pese de construcții savante și de miorlăituri stilistice”, scria, în 1986, Serge Brussolo. „*Trag la nimereală în strigoi care mă înconjoară și sper un singur lucru: că voi avea destulă muniție pentru a rezista asediului!*”

Horla Nicola Ursu

PREMIILE
CONVENȚIEI NAȚIONALE
DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE
DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI
(activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE
DE SF 1994 - BAIJA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMEȘCU,
Costi GURGU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
 Șoseaua București-Ploiești,
 nr. 25-27, sector 1, București
 Tel. 2107136, 2109366,
 2109946

RĂSPUNDEREA
MATERIALELOR INFORMATIVE
REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare
 computerizată
Adrian
și Ionuț
BĂNUȚĂ

Culegere:
Ruxandra
ROGOJINARU

Corectură:
Remus
CERNEA

Cătălin
TENIȚĂ

Montaj offset:
Georgiana
DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana
GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
 Catalogul Presei
 la poziția 2.128.
 Abonamentele se
 pot face la orice
 centru RODIPET.

Ciitorii din
 străinătate

se pot abona prin
 RODIPET SA

PO BOX 33-35,
 telex 11995

Telefax 3129432

București -
 România

Piața Presei
 Libere nr. 1

Acest săptămânal
 face parte din
 rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL

Editat de
S.C. JURNALUL S.A.

Tipărit executat la

T N T A E T

Serge Brussolo

JURNAL NETERMINAT

memoriile lui vivo

În 1978, Serge Brussolo debuta în antologia lui Phillippe Curval, „Futurs au present” (Viitorul la prezent) – Denoel). Povestirea inclusă în acest volum se intitula „Funnyway” și, un an mai târziu, avea să obțină mult râvnitul *Grand Prix de la Science Fiction Française*. Ulterior, Serge Brussolo avea să mai obțină încă o dată marele premiu, în 1981, cu o culegere de povestiri intitulată „Vue en coupe d'une ville malade” („Secțiune printr-un oraș bolnav” – Denoel, 1980), din care face parte și nuvela pe care v-o prezentăm acum.

Mai întâi am vrut să mă ridic în capul oaselor, apoi m-am gândit că, întorcându-mă pe o parte, toată greutatea corpului meu avea să se sprijine în încheietura cotului și pătura aspră, țesută des, avea să-și imprime urma, în cruciulițe dureroase, pe pielea mea atât de sensibilă.

M-am gândit că mi-aș putea zgîria mîna în cuiul pe jumătate ieșit din tăblia ușii, că picioarele-mi goale erau expuse vîrfului incandescent al vreunui muc de țigară uitat pe pardoseala culoarului, iar degetele, eventualelor cioburi de sticlă provenite, de exemplu, de la acele minuscule fiole ce conțin benzină pentru brichete...

Mi-am imaginat că, mergînd la toaletă, zguduirile trenului m-ar putea dezechilibra, aruncîndu-mă asupra chiuvei cu marginile plesnite, smulgîndu-mi dinții din gingii...

M-am...

Și atunci am rămas întins pe spate, fără să mă mișc, ascultînd huruitul trenului...

Ferestrele astupate la plecare cu plăci mari de tablă prinse în șuruburi nu lăsau să treacă nici o geană de lumină, și fără lucirea gălbuie a veiozelor am fi fost cufundați în întunericul cel mai adînc. Am întors capul spre stînga, și femeia întinsă în

cușeta vecină a tresărit ca și cum privirea mea ar fi atins-o, ar fi pipăit-o de-adevăratelea. Transpira abundant, în mijlocul pernelor înfășurate în jurul brațelor, în jurul picioarelor, menținute astfel cu o mare cantitate de leucoplast. De la clavicule la pubis, corpul îi era înfodolit într-o pătură pufoasă legată cu sfoară. Și-a mișcat frenetic capul de la stînga la dreapta și, în ciuda zgomotului produs de tren, mi s-a părut că-i înțeleg bîlbîiala: „Nu mă atingeți!”

Am închis ochii. De-a lungul compartimentelor, vagon după vagon, scene asemănătoare aveau loc încă de la plecare; o lovitură neintenționată la cot, la ieșirea de la toaletă, căpăta proporțiile unei tragedii, o victimă a unei migrene banale cerea o anestezie imediată...

Majoritatea zăceau într-o imobilitate cvasitotală, evitînd orice contact... mormane de carne umedă, lipite de cearceafurile șifonate ale cușetelor, sub lumina scîrboasă a veiozelor. Aceste șiruri de corpuri de un galben sulfuros, această imobilitate cadaverică făcea să domnească în fiecare vagon o atmosferă de morgă. Dar poate că această senzație se datora goliciunii dizgrațioase a călătorilor, acestor epiderme palide prea fragile, protejate o viață întreagă în învelișurile de mătase sau nylon ale veșmintelor de fiecare zi și brusc dezvelite, oferite.

La plecare, mulți nu văzuseră în această despuiere, în această goliciune impusă decît dorința de a umili; acum lucrurile li se păreau mult mai complicate, mai ambigue...

Lipsiți de orice protecție, corpul lor devenise conștient de miile de agresiuni în mod obișnuit banale, dar care, în aceste circumstanțe, se împovărau cu o nouă dimensiune, aceea a tragicului... Ceașca de cafea fierbinte care se varsă, opărind pielea coapsei, unghia ruptă, degetul prins în ușă...

Toate acestea aveau acum o importanță sinistă. Trenul li se părea a fi, acum, un teren de sport, presărat cu mii de obstacole de către o mîna răuvoitoare. Se înșelau oare? Nu-mi amintesc să fi călătorit vreodată cu o altă gamitură de tren care să aibă atîtea așchii în părțile ei lemnoase, atîtea pioane și cioburi de sticlă pe podele, atîtea asperități tăioase, atîtea...

Și paraziții din cușete, care îți acoperă corpul de plăgi, provocînd oribile mîncărimi, și...

Drumul pînă la toaletă devenea acum o expediție plină de primejdii, părăsirea cușetei echivala cu o scufundare în abisul culoarului, o expunere la zguduituri, însemna acea ușă batantă care se închide asupra degetelor tale, însemna...

Și atunci, trebuie să te aperi. Să te închizi într-o carapace de burete, să te deplasezi la adăpostul scutului improvizat dintr-o saltea, să te îngropi într-un morman de perne, așa cum un soldat se ghemuiește în tranșee, în spatele unui gard din saci de nisip sfișiați de gloanțe...

Mi-am luat în mîna carnețelul, un blocnotes lunguiet conceput parcă anume pentru interminabile însemnări. Și vîrful creionului lăcuit a trecut din nou în revistă bilanțul, linie cu linie. Cîți oare mai făceau la fel, cu fruntea brăzdată de ridurile

În zilele următoare, ritmul amintirilor fizice n-a crescut. Puseuri scurte și intense

unele insuportabile, separate prin lungi intervale de liniște. Un joc, un test...
Șoarecele și pisica...

Pe o bancă, într-un parc, am întâlnit o femeie care plîngea. Auzindu-mi pașii, a ridicat capul și mi-a strigat, de parcă eu i-aș fi putut răspunde cumva: „Și ce ne vom face atunci cînd va trebui să suferim toată ziua? Ce?”

Într-adevăr, ce ne vom face?

Există, bineînțeles, copacii... Răspîndiți de-a lungul drumurilor, copaci mărunți, cu frunzișul dantelat și stufos. Merele tari și strălucitoare formează ciorchini la bifurcarea crengilor. Nu au nici un gust, nici o valoare nutritivă, de altfel nici nu cred că e vorba de fructe adevărate: privind mai îndeaproape, poți observa striatiile ramificate ale unor canalicule, pe sub scoarța arborilor.

Înainte de a urca în tren, ni s-a explicat că merele joacă rolul unor anestezice, consumarea unui măr te face să poți rezista durerii două, trei, sau chiar patru zile, în funcție de constituția fiecăruia.

Fructele trebuiau consumate imediat după ce au fost culese, căci, din păcate, după o jumătate de oră, ele își pierd puterea terapeutică. La fel, consumarea a mai mult de un măr la fiecare cinci zile duce la eliminarea imediată a acestuia prin vomă, și deci la anularea efectului scontat.

De ce ni se oferă acest repaus? Din joacă? Pentru a ne permite să rezistăm mai mult? Pentru plăcerea de a ne vedea sfîșiindu-ne între noi, la picioarele copacilor?

Motivele comportării călăilor noștri sînt uneori mai greu de sesizat. Cu siguranță, cantitatea de fructe este derizorie, în raport cu numărul prizonierilor. Nu știu exact cîți arbori sînt risipiți pe străzi, dar o evaluare aproximativă mă face să pronosticiez o amîinare de circa o lună pentru fiecare deținut, deoarece coroanele copacilor nu conțin mai mult de zece mere fiecare. Și, la urma urmei, de ce tocmai mere? De unde aceste reminiscențe din

basmelor cu zîne??? Mărul otrăvit, mărul de aur, mărul fermecat?... E limpede, e doar o altă manifestare a crudei ironii, a cărei urme le-am depistat și în prezența agenților de voiaj, cu afișele lor, purtînd inscripția: „Evadați!”

Oricum ar fi, în momentul cînd vor începe cu adevărat să ne iradieze, nu vom putea spera la mai mult de șapte sau opt mere fiecare, poate nici măcar atît, ținînd cont și de risipă; unii paznici, nu se vor putea împiedica, sfidînd orice logică, să mînințe mai multe mere la rînd, sau să își adune rezerve. Mai bine să nu mă gîndesc la toate astea!

Acum, cuprins de neliniște, mă simt atras de ceilalți, caut tovarășia grupurilor, fără a mă amesteca, totuși, în vreunul dintre ele. Aproape toți s-au adunat la hotel. Colind uneori cîte o zi întreagă, neputînd să mă hotărăsc dacă aș vrea să ocup o cameră sau un apartament. Vechea teamă de mulțime se face simțită, mai ales cînd cei ce mă înconjoară sînt îngroziți, iar reacțiile lor devin imprevizibile.

Am mai avut încă două crize de amintiri, mai lungi de data asta. Prima m-a paralizat timp de două ore, a doua m-a terorizat o dimineată întreagă. Aceeași suprapunere de dureri însumate, combinată din cînd în cînd cu amintirea vreunui orgasm rar, de o savoare ieșită din comun, citronada de la opt ani amestecîndu-se cu gustul singelui, ploaia în părul meu cu arsura deșertului pe pielea mea. Corpul meu e ca un burete stors, treizeci de ani de senzații se scurg din el într-o confuzie totală. Pentru o clipă, am crezut că nu voi reuși să rezist...

Colind culoarele hotelului, printre plantele ce străjuiesc colonadele; cotoare de mere, înnegrite, în descompunere, împînzesc covoarele. Incapabili să se stăpînească, unii s-au lăcomit fără să mai aștepte, diminuînd astfel speranța noastră de supraviețuire...

Într-o seară, intrigat de un bîzîit continuu, am deschis ușa unei camere, descoperind o femeie de vreo patruzeci de ani culcată de-a curmezișul patului, cu picioarele depărtate, care se masturba cu un vibrator rozaliu. Roșie de rușine, mi-a explicat că de la venirea în tabără, se masturba zi și noapte, cu speranța că însumarea orgasmelor avea să compenseze, cît de curînd, durerile. Mi s-a agățat de picioare, implorîndu-mă să mă culc cu ea... Atinsă de tetanos în tinerețe, cunoscuse suferințe atroce și numai gîndul de a le retrăi o îngheța de spaimă. Am fugit, lăsînd-o urînd, în patru labe, pe culoarul etajului doi.

Nu e singura de acest fel; în spatele majorității ușilor, orgiile se dezlănțuie; alții

practică o absurdă economie de ultim moment, străduindu-se să șteargă orice senzație, înghițind doar alimente fade, fără gust, ca și cum această ultimă asceză ar putea contrabalansa memoria fizică a unei vieți întregi.

Noua ședință de iradiere. Primele victime: o brunetă de șaiszeci de ani a sucombat, retrăind simultan cele cinci nașteri. O alta, cardiacă, n-a putut suporta însumarea brutală a treizeci de ani de dureri menstruale.

Femeile sînt, desigur, mai expuse decît bărbații; cu toate acestea, vecinul meu de cameră a fost trăsît de amintirea unei dezinterii, combinată cu o mastoidită.

Frecvența emisiilor de radiații crește; amintirea, de trei ori consecutiv, a unor bătaii încasate odinioară m-a făcut să-mi pierd cunoștința toată după-amiaza. A doua zi, cu privirea încețoșată de crampe cardiace, am fost nevoit să mă hotărăsc să mînînc primul fruct. Un tînăr pletos, urcat pe o bancă din parc, ne-a sfătuit să rezistăm cît mai mult posibil, să așteptăm stadiul ultim al suferinței, dincolo de care

ne va fi imposibil să supraviețuim, înainte de a consuma fructele izbăvitoare. Din păcate, are dreptate, emisiunile au devenit, practic, permanente. În jurul copacilor, oamenii se bat, și mă tem ca unii dintre ei să nu aibă ideea de a se organiza în miliții, însușindu-și porțiuni de teritoriu pentru uzul lor propriu.

Primele sinucideri.

Căzile din băile hotelului se umplu cu sînge. Am regăsit-o pe femeia cu vibratorul, moartă în patul ei, dar nu mi-am putut da seama dacă a murit de durere sau a fost răpusă de prea multă plăcere.

O fată pe cale de a naște mi-a explicat, cu ochii învăluți de febră, că mestecă îndelung și conștiincios fiecare mușcătură de anestezic, convinsă fiind că obișnuindu-se, copilul ei se va naște insensibil și deci perfect adaptat la această lume nebună.

Un savant, căruia i-am luat odată un interviu, mi-a dat de înțeles că, dincolo de Soare, fusese descoperită o planetă foarte bogată în zăcăminte dar,

din nefericire, supusă unor valuri de radiații care trezesc memoria trupurilor. După părerea sa, noi sîntem cobaii folosiți la elaborarea anestezicului ideal, care va permite viitorilor cosmonauți o explorare prelungită a acestei planete.

Plauzibil.

Azi noapte, criză de amintiri deosebit de violentă.

Diferite, de la un copac la altul, poate și în funcție de străzi, merele nu oferă, toate, aceeași durată de protecție și se împlî, uneori, să te trezești îndoit de durere, atunci cînd te credeai încă imun. Mulți se păcălesc astfel și se prăbușesc pe mocheta camerelor lor, nemaîfiind în stare să se trîscă pînă pe trotuar.

Dacă nu se îndură cineva de ei, să le culeagă un fruct, moartea îi seceră în cîteva ore. De altfel, ar fi cazul să devin mai vigilenți... Cheile numerotate au dispărut de pe tabloul aflat la recepție și n-ar fi de mirare ca vreun șmecheras să încerce să ne închidă în camere în timpul somnului, împiedicîndu-ne să coborîm la primele simptome și eliminîndu-ne astfel din joc.

Mi-am ascuns sub pat un topor greu, cu mîner roșu, luat din materialul de prevenire și stingere a incendiilor; în caz de nevoie voi putea, cu ajutorul lui, să sparg ușa.

Trebuie să mărturisesc că n-am remarcat de la început prezența intactilor; nici eu, nici ceilalți. Cu toate acestea, acești puști indolenți, cu pielea prea roză și prea fină, ar fi trebuit să-mi atragă atenția. I-am văzut cum tremurau, la cea mai mică adiere de vînt. Fugeau de cea mai palidă atingere a razelor soarelui, manipulînd cu mii de precauții obiectele cele mai robuste, strîmbîndu-se la cel mai mic contact. I-am găsit din întâmplare, într-o seară, înghesuți cu toții într-o cameră capitonată, fără prea multă îndemînare, cu peme și saltele.

Trupurile lor, de o fragilitate neobișnuită, păreau modelate în frișcă sau în vată de zahăr. M-au rugat să le aduc de mîncare. Exteriorul îi îngrozea în asemenea măsură încît nu îndrăzneau să iasă.

În zilele ce au urmat, ascuns în spatele unei coloane, m-am convins de imobilitatea lor totală. Nici măcar o dată n-au coborît în stradă pentru a-și culege fructe, nici măcar o singură dată. De parcă n-ar fi avut nevoie.

I-am hrănit. Ca pe niște pisoi înspăimîntați ascunși în spatele unei uși, cîțiva dintre ei mi-au vorbit, timizi, în șoptă, bănuitori.

Intacții... Produse de laborator, crescuți în camere sterile și matlasate,

capitonate cu puf, cu vată. Obişnuţi să calce doar pe covoare spumoase. Feriţi, în ultimii zece ani, de orice agresiune, riguros selecţionaţi, eliminaţi la cea mai mică boală... Intacţi... Progresiv, am înţeles că acest grupuşor de copii ce se ascundea în camera aceea cu perdele trase, nu cunoscuseră niciodată nici cea mai neînsemnată durere. Supuse radiaţiilor, trupurilor lor nu-şi aminteau nimic, sau prea puţin...

DE ce îi amestecaseră cu noi? Cu ce scop? Pentru ce odioasă comparaţie? De ce îi smulseseră din găoacea lor de puf?

Am privit pielea lor prea roz, şi n-am îndrăznit să-i ating. Deodată virginitatea câinii lor a trezit în mine o adevărată fascinaţie nesănătoasă... sadică.

Am fugit. În zilele următoare, am depus în pragul uşii lor, fără să intru, mulţumindu-mă să bat cu pumnul în uşă, cîte un pachet cu hrană. Apoi am grăbit pasul spre ascensor.

Au observat oare strălucirea din ochii mei? Au început să se teamă? Habar n-am. Tot ce ştiu e că, într-o dimineaţă, am găsit apartamentul gol şi m-am simţit invadat de un val de uşurare.

Mai tîrziu i-am regăsit pe un culoar, cu trupurile învineţite de lovituri şi pline de arsuri cu ţigări aprinse. Unii aveau pe coapse cicatrici provenind, probabil, de la nişte tăieturi cu lama şi am observat că buzele lor rupte se deschideau asupra unor danturi sparte, pe două treimi din lungime.

Se deplasau în patru labe, înfruntîndu-se pentru a intra în posesia cîte unui cotor de măr uitat pe mochetă, şi atunci am ştiut că nimic nu-i mai deosebea de noi.

Cineva avusese grijă să-i transforme în semeni de-ai noştri...

Cemeala din stiloul meu păleşte. Nu cred că voi mai putea ţine mult timp acest jurnal haotic. De altfel, zădărnicia lui îmi pare, zi după zi, tot mai evidentă. Îl voi ascunde probabil sub pernele vreunei canapele, cu speranţa confuză că ar putea fi găsit, într-o bună zi.

Greu de identificat din cauza suprapunerilor, durerea devine un ecou, o lungă vibraţie totalizatoare. Întreaga-mi viaţă corporală îmi este înapoiată: douăsprezece sau treisprezece mii de defecări, şapte sute optzeci de ejaculări, vreo treizeci de vomări, trei sute... Memoria mea urcă, inexorabil, prin timp. Ieri am simţit foarte clar un sîn gigantic strivindu-mi faţa, în timp ce un sfîrc enorm îmi despărţea buzele, iar apoi laptele a fîşnit, gros, sacadat...

În paralel, o mare de excremente lichide îmi murdărea coapsele înfăşate în scutece.

Pînă la vîrsta de doisprezece ani, mama mă spăla pe cap cel puţin o dată pe săptămîină; azi dimineaţă, o mie două sute cincizeci de mîini, şase mii două sute cincizeci de degete maternelle au început brusc să îmi frece pielea capului, de parcă ar fi vrut să-mi pătrundă în cutia craniană...

Şi sărutările date sau primite, sutele de limbi învîrtindu-mi-se în gură. Acea avalanşă de spumă de ras, şi cele opt mii de lame zgîrîindu-mi obraji... Principiul e acelaşi cu cel al suplicului picăturii de apă, un lucru nesemnificativ dovedindu-se treptat un mijloc de tortură foarte eficace.

Ziua s-a scurs, stearpă, identică cu celelalte, fără nimic deosebit; un pătrăţel printre alte pătrăţele, în caietul unui şcolar; o cărămidă între alte cărămizi, formînd un zid al idiotizării... Spre seară, însă, un incident straniu m-a smuls din apatie. Era o senzaţie foarte aparte, la nivelul buzelor, o ţeavă dură înfiptă între ele, un tub căruia îi puteam evalua greutatea cu ajutorul dinţilor şi al maxilarelor... Un tub dur, plat şi cald... Am rămas nemişcat în întunericul ce cobora lent, incapabil să identific cauza amintirii. Instinctiv, mi-am dus degetele la buze. Nu era nimic acolo, desigur, şi totuşi, dinţii continuau să simtă contactul cu acel corp străin... Şi atunci, am înţeles...

O pipă! O pipă scurtă şi groasă... O pipă, eu, care nu aprinsesem în viaţa mea nici măcar o ţigară, eu, care mă simţeam rău numai simţînd mirosul de fum, ţineam între dinţi o pipă... O pipă, eu, abonatul pe viaţă la vagoanele de nefumători?

Amintirea a persistat, palpabilă, materială, timp de aproape o oră, după care a dispărut, ca în urma unei anestezii. Uimirea îmi alungase somnul. Sudoarea fină a neliniştii îmi umezise părul de la subori. Nelăsîndu-mi nici un răgaz, cîteva ore mai tîrziu, o altă percepţie m-a împietrit, între cearceafurile umede şi şifonate. Un suflu cald, arzător, fugar, pe obraz, pe tîmplă şi, imediat după aceea, o senzaţie oribilă, de sfîşiere. Era de parcă o bucată de oţel incandescent mi-ar fi forfecat urechea stîngă, tăind în carne, scalpîndu-mi lobul urechii, la nivelul craniului, într-o rană definitivă, lăsînd în urmă un crater sîngerînd cu marginile zdrenţuite. Din fericire, durerea a încetat la fel de brusc precum apăruse, lăsîndu-mă cu fruntea scăldată de o transpiraţie rece, cu inima bălînd gata-gata să-mi spargă pieptul. Şi de data asta, amintirea era inevitabilă, deoarece niciodată, în cursul existenţei mele, nu

suferisem nici cel mai mic prejudiciu fizic la urechea stîngă, nici măcar o simplă otită. Şi atunci?

Mirat, am aşteptat pînă în zori, cînd în mintea mea s-a făcut lumină. Acum ştiu. Aceste amintiri nu sînt ale mele, nu le-am trăit niciodată şi ceea ce implică ele îmi dă fiori de gheaţă.

Tatăl meu, mort pe cînd eu nu împlinisem încă opt ani, trăgea mereu din pipa-l neagră, îngrozitoare, care putea ca dracu' şi al cărei miros îi impregna permanent părul şi veşmintele, ceea ce mă făcea să mă zbat cu disperare de fiecare dată cînd încerca să mă ia pe genunchi... Iar bunicul meu din partea mamei, a rămas pe jumătate surd atunci cînd un obuz de mortier i-a smuls urechea stîngă, în timpul unui îndepărtat război de colonizare. Şi atunci? O schiţă de explicaţie ştiinţifică ar avansa ipoteza unei transmiteri genetice a senzaţiilor. Astfel, ar fi posibil ca cromozomii mei să poarte înscrisă moştenirea senzorială a părinţilor mei şi a părinţilor părinţilor mei, etc. De ce ne-am opri aici, la urma urmei? De ce să nu imaginăm lanţul acestor amintiri camale al căror terminus, fundătură, sumă, final, sînt eu însumi... De ce...

A doua zi, diverse indicii au venit în sprijinul teoriei mele nocturne. Două înţepături simetrice în urechi, de parcă cineva mi-ar fi găurit carnea de ambele părţi ale capului, la intervale de un minut. Mi-am dat seama că cineva îmi găurea lobii urechilor pentru a-mi pune acele mici ineluşe de metal aurit, inevitabilă podoabă a fetiţelor de odinioară, semn obligatoriu al feminităţii, de care nu aveau cum să scape. M-am gîndit imediat la mama şi un fior dezagreabil mi-a străbătut întregul trup. Aveam deci să-mi retrăiesc naşterea, dintr-o altă perspectivă, pînă la ruperea cordonului ombilical? Aveam oare să suport accidentul care îmi ucisese bunicul? Bietul om murise ars de viu în explozia unei locomotive, şi simplul gînd mă îngheţa de groază! M-am liniştit cît de cît, aproape imediat: nu aveau cum să fiu afectat de acel sfîrşit atroce, căci atunci cînd se petrecuse, tata avea deja optsprezece ani, şi deci „memoria” sa nu deţinea în stocul de cromozomi decît ceea ce tatăl său trăise pînă în momentul în care îl concepuse, cînd fusese cum nu se poate mai viu... Lanţul se oprea, inevitabil, în acest loc...

În aceeaşi seară, o durere violentă între coapse mă smulse din amorţeala somnului.

Era ceva ca o formă dură, străină de propriul meu corp, ce mi se înfîcea în pîntece; în acelaşi timp, apăsarea a zece degete se făcea simţită pe pumnii mei, de parcă cineva ar fi încercat să mă imobilizeze, ridicîndu-mi mîinile deasupra capului. Dezgustul mi-a acoperit orice senzaţie, m-am ridicat în capul oaselor, în întuneric, cuprins simultan de ruşine şi fascinaţie... Apoi totul a dispărut. Ce trăisem? Un viol căruia îi căzuse victimă mama mea? O deflorare bestială, dintr-o îndepărtată noapte a nunţii?...

Am rămas ghemuit într-un colţ al patului, pînă în zori. Mă simţeam rău, întors pe dos, siluit în integritatea mea psihică şi sexuală. Şi dacă începeam deodată să simt, ca o femeie, tulburările maternităţii, pîntecele greu, umflat, sîni care afirmă dureroşi, tensionaţi de surplusul de lapte, şi ce altceva? M-am dus la chiuvetă, şi mi-am stropit faţa cu apă rece. De ce mă bulversau astfel de idei? În asemenea hal? Ce mituri virile mai apăsau oare asupra mea, care fusesem dintotdeauna un adversar declarat al oricărei forme de sexism?

A doua zi dimineaţa, pentru a-mi omorî timpul, m-am aventurat pe străzi, pînă într-o piaţetă în gri şi alb, în mijlocul căreia se înălţa un monument ciudat, un fel de obelisc, aproape un con cu o bază foarte redusă ca suprafaţă... un fel de ac de piatră... Aproape imediat, am avut impresia că auzeam un-clinchet, precum tropăitul discret al unei hoarde de pitici încălţaţi cu cizme cu tocuri de metal, sau zgomotul argintat al unei pungi de piele, umplută pe jumătate cu mărunţiş şi scuturată din toate puterile, sau... zgomotul, pe jumătate estompat de faţada groasă a unei agenţii de voiaj, îmi parvenea destul de clar în tăcerea teatrală a oraşului mort.

Am intrat. Pe un birou încărcat de hîrtoage, o maşină de scris nu tocmai nouă vibra din toate încheieturile, comunicîndu-şi tremurul mesei şi fotoliului în care nu şedea nimeni... Era un Remington din acelea mari, gri, ce populează toate administraţiile desuete. Pe alocuri, vopseaua era ştearsă, lăsînd să se vadă metalul. Tremura cu furie. Tastatura mai ales părea pradă unor trepidaţii din ce în ce mai puternice. Cîteva şuruburi începuseră de altfel să-şi părăsească lăcaşul şi, brusc, un resort s-a rupt, sec, lăsînd să-i scape o scurtă rafală.

Cu toate acestea, fenomenul cel mai interesant se producea la nivelul clapelor ce vibrau frenetic. Progresiv, literele se ştergeau, plasticul îşi pierdea aspectul lucios obişnuit, ca o treaptă dintr-o marmură frumoasă, ce se uzează de atîta dute-vino, căpătînd înfăţişarea unei pietre găunoase, aspre, ale cărei muchii, iniţial rectilini, se curbează, se şterg, odată cu trecerea timpului. Maşina îşi amintea de toate degetele ce o loviseră şi o maltrataseră în cursul anilor petrecuţi în labirintul unui minister oarecare, înainte ca ea să fi eşuat, ca un rebut, în acest oraş-decor... Miliarde de degete, semne, litere, abătîndu-se asupra ei ca o grindină de gloanţe.

O viață de loviri, retrăiri într-un sfert de oră.

Totalizată.

La rîndul ei materia își amintea...

Alte șuruburi săriră, o parte a carcasei se răsturnă, apoi unele clape cedară, împrăștiindu-se, banda de cauciuc căzu și se rostogoli pînă lîngă picioarele mele goale. Nu mai era decît un morman de bare, resorturi, tije, cîrlige și roți dințate. Un schelet de metal, o ruină care nu se mai hotărâ să moară. În jurul meu, casa începuse să răsune de toate loviturile de ciocan ce contribuiseră la construirea ei, grinzile dădeau la iveală rețele tot mai dese de fisuri discrete. Toate ușile trînte într-o viață întreagă de folosire intensivă s-au închis deodată. Un firicel de moloz fin s-a desprins din tavan, albindu-mi părul. Fațada s-a crăpat ca un parbriz sub impactul unei pietre. La fiecare etaj, în fiecare apartament, aceeași nebunie cuprinsese toate formele materiei... Cîrînd, ascensorul avea să cedeze sub greutatea miilor de locatari ce-l folosiseră vreodată, neverosimil înghesuiți în strîmta cabină de sticlă... Mi-am dat seama că trebuie să ies, înainte ca întregul imobil să se prăbușească peste mine. Dar nici strada nu mai oferea adăpostul căutat. Obeliscul se despicase în două, consecință a aceleiași trepidatii pe care o simțeam acum în stomac, care făcea dinții să-mi clănțane în gură. Mii, miliarde de pași umpleau acum șoseaua și trotuarul. O mulțime demențială cu călcîie invizibile, generații de pietoni, de plimbăreți, de gură-cască tropăiau acum pe asfalt.

Orașul...

Orașul își amintea de populația ce-i umpluse odată arterele și centrele vitale. Odinioară, înainte ca un trist decret să transforme casele și piețele într-un teatru de marionete, ai cărei actori erau lipsiți de orice viitor. Orașul își regăsea memoria și asta avea efectul unui atac monstruos al unor nesfîrșite legiuni de brutozauri psihopați, o pulsație pachidermică de o greutate ce sfidează imaginația, punctînd solul cu cratere, aducînd trotuarele la nivelul șoselei, săpînd în bulevarde ca un fluviu ce își croiește albia, deschizînd tranșee ce cîrînd aveau să devină prăpăstii, abisuri, înghițind clădiri, edificii și monumente...

M-am gîndit că în cîteva minute, acoperișurile aveau să se prăbușească, cu țiglele sparte, mitraliate, fragmentate, sfărîmate, de toate ploile, cu toate picăturile lor... Cîrînd, printre ruine, această bucată de pămînt avea să își amintească orele străvechi, vibrația surdă a vulcanilor, pasul inegal și greoi al dinozaurilor, și...

M-am gîndit: „Și dacă marea și-ar aminti simultan de toate furtunile?”

Apoi, ca la fiecare manifestare a radiațiilor, fără vreo stare de tranziție, totul a revenit la normal, și doar strada dezarticulată, năruită, mai aducea dovada realităților celor petrecute cu numai cîteva clipe în urmă. Am pornit, cu trupul mocnind de dureri, în urma monstruosului masaj, cu oasele lichefiate, cu mușchii înmuiați, cu stomacul plin de viermuiala unor viscere amestecate.

Cînd am ajuns, în sfîrșit, la hotel, soarele în amurg părea gata să explodeze. Roșu.

Consumul de fructe devine îngrijorător. Azi dimineată, plimbîndu-mă pe bulevardul principal, am observat că majoritatea copacilor fuseseră în întregime despuiați de fructe!

E timpul să acționez. Cu ajutorul unei caroci, pe stofa cearceafului, calculez fără încetare... Am ajuns la concluzia că, în ritmul actual, mi-a mai rămas de trăit cel mult o săptămînă...

Există, bineînțeles, o alternativă. Tovarășii mei de încarcerare nu s-au putut hotărî să se despartă, ocupă și acum aproape toate camerele hotelului, ar fi de ajuns...

Ar fi de ajuns să mă furișez în clădirea vecină, rămasă goală, să astup cu răbdare ușile și ferestrele cu ajutorul unor cîrpe și bucăți de hîrtie. Aș da drumul la gaz și o noapte ar fi suficientă pentru ca acest cub de cărămizi lipit de hotel să se umple de emanații explozive. În zori, un simplu telefon, dat dintr-un bar de la celălalt capăt al orașului ar fi destul pentru a provoca scînteia necesară deflagrației. Cu puțin noroc...

Și apoi...

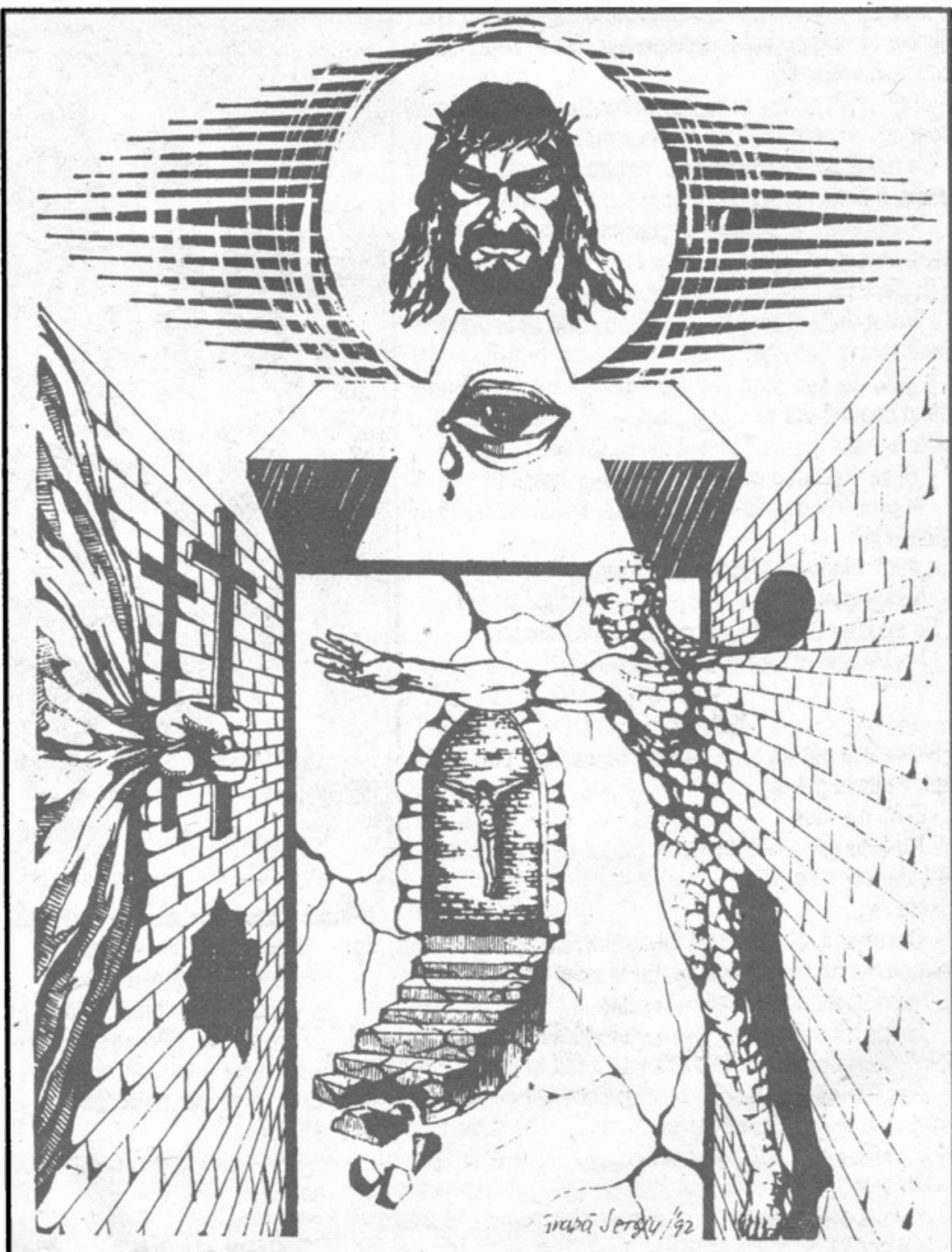
Apoi, merele nemaiavînd decît un singur consumator, mi-ar fi ușor să rezist cinci sau șase luni. Iar pînă atunci... Știu însă că, din păcate, nu voi avea curajul să întreprind nimic...

De cît timp mă aflu oare aici?

Îmi dau seama, deodată, cuprins de groază, că nu am avut răgazul de a vizita orașul, frica de a fi asaltat de o criză de amintiri pe o stradă ori într-o piață lipsite de anestezice mi-au interzis să părăsesc hotelul și trotuarele învecinate. Ceilalți procedează la fel...

Cît au murit, oare?

Mă simt obosit, fragil. La capătul puterilor.

Am emigrat la parter, geamul mi-e deschis în permanentă. Astfel, dintr-un salt, pot fi pe trotuar, la primul semn de suferință, care m-ar avertiza că fructele înghițite cu cîteva zile înainte nu-și mai fac efectul.

Orașul e bînd, cenușiu, roz, precum ardezia.

Trebuie să mărturisesc, organismul meu se obișnuiește cu tranchilizantele, a căror acțiune eficace scade în intensitate și durată, în fiecare zi, tot mai mult... O durere interioară surdă străpunge tot mai des crusta amorțelii. Cred că am ajuns ca acei bolnavi pe care nici morfina nu mai e în stare să îi calmeze. Produsul își va pierde în cîrînd orice efect și merele devenite inutile se vor usca la capătul crengilor artificiale. Orașul e bînd, cenușiu...

Stiloul îmi aleargă tot mai greu pe hîrtie, lăsînd urme tot mai palide, cu fiecare secundă. Cînd se va goli, acest jumal...

Traducere: Horla Nicolae RUSU

HORIA NICOLAE RUSU - prezentare

S-a născut la 2 noiembrie 1969, la Satu Mare. A descoperit SF-ul devreme, la 8 ani, prin filiera clasicilor: Jules Verne și Wells. În 1985, debutează ca traducător, în TRIBUNA clujeană, cu o retroversivă din Nichita Stănescu. În 1987, participă la Sesiunea Națională de Comunicări Științifice ale Elevilor, cu o lucrare intitulată „Cronica viitorului – scurtă istorie a SF-ului francez”. În 1988, cîștigă premiul întâi și premiul special al juriului la Olimpiada Națională de Limbă Modernă, secțiunea franceză. Între 1989 și 1990, este student al Facultății de Mecanică a Politehnicii clujene și începînd cu toamna lui 1990, al Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj. Colaborează cu traduceri, articole și recenzii, începînd din 1990, la PRO EUROPA, FORUM CETĂȚENESC, MONDO MAGAZIN, ATLAS, TRIBUNA ARDEALULUI și GARDIAN. În 1994, susține, în cotidianul INDEPENDENT TRANSILVANIA, rubrici de actualitate literară și science fiction, și publică în serial, în Gazeta de Nord Vest, traducerea cărții lui Radu Portocală: „Autopsia loviturii de stat din România”. Pasuni: bibliofilia și bibliofagia, SF-ul și muzica de bună calitate. Este un familist convins, nu bea și fumează Carpați. Maeștri: Asimov, Clarke și Silverberg. Visul vieții sale: o editură. Defectul principal: se enervează ușor. Calitatea primordială: îl trece repede.

Mon era înfrînt.

Prăbușit pe podea, definitiv.

Sala se golise demult, dar el încă zăcea acolo, între durere și rușine, furie și disperare. Un Pompei căzut sub lava înfrîngerii.

-Ești un luptător bun, domnule Solomon! se auzi deodată. Ai putea fi, însă, cel mai bun... pariez.

Se ridică automat. Din sală, printre rîndurile de fotolii goale, înainta un necunoscut.

- Cine ești? Îl chestionă ștergîndu-se cu prosopul abandonului.

Străinul rîse ascuțit, neuman aproape.

- Valentino. Ramsey Valentino, ieși el la lumină, dacă asta îți convine.

Îl privi de sus pînă jos - o distanță nu prea mare, ținînd cont că era aproape pitic. Avea favoriți stufoși, o pălărie înaltă și parcă venea direct din secolul trecut.

- Și ce vrei? se întoarse căuțîndu-și halatul.

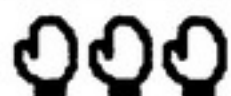
- Impresarul dumitale te-a părăsit, îi admiră Ramsey spatele lat.

- Îhm. Meritam. Mauser m-a învins.

- Nu Mauser.

Se întoarse. Piticul începea să devină ciudat.

- Nu Mauser, zîmbi acesta. Mîinile lui.

Berea era atît de rece că abia bău primul pahar. De fapt, îi uitase gustul.

- El nu mă lăsa.

- Nu-ți fă griji, se întrerupse piticul din sporovăială.

Nici Mauser nu e un sfînt.

- Mă rog...

- Contează și asta, să ții regim, chestii-socoteli, dar antrenamentul special e totul. Eu îți spun că...

- Hai noroc!... Oricum sînt un ratat.

- Te rog să mă ascuți. Am o metodă nouă de antrenament.

Adică, ce spun eu, nouă!... e, de fapt, foarte vechel!

- Ce zici acolo, nouă, da' foarte veche, te-ai îmbătat înaintea mea?!

- În India, acum 4000 de ani...

- Da' mai dai un rînd?...

- Ascultă-mă ce-ți zici! Despre metodă e vorba!

- Hai noroc!

Piticul îl apucă de guler băgîndu-i o hîrtie sub nas.

- Semnează asta.

- Ce e? Ăă?!... Ce zice?

- Că sînt noul tău impresar. Îmi dai 50%!

- Smith îmi lua douăș'cincil... Hîcl!

- Din mici cîștiguri la meciurile mici!... Cu mine îl vei învinge pe Mauser! Și pe alții! Vei pleca din orașul ăsta infect! Vei lupta în Ligă! Te duc la Londra! Vei fi cel mai bun... cel mai bogat!

- ...voi fi cel mai beat...

- Semnează!

Solomon întinse mîna după alt pahar.

Și semnă.

Și nu avu de regretat. După primul meci chiar, la nici două săptămîni, ieși învingător. Nu apărură nicăieri vreo știre, deși Ramsey căută ore întregi în ziarul local.

- De mîine începem antrenamentele! se opri el, nervos.

- Credeam că am și început, căscă Mon trosnindu-și oasele. În viața mea n-am ridicat atîtea greutate!

- Asta a fost ca să te aduc pe linia de plutire! aproape că se răsti Ramsey. Din acest moment nu mai ridici nimic!

Solomon făcu ochii mari.

-Nici măcar o căldare cu apă! În ring nu te lupți cu așa caval! Nu cu așa ceva trebuie învățat corpul tău! În ring te lupți cu corpori! Asta îți trebuie pentru antrenament!... Corpori!!

- Adu-mi tu corpori..., se întinse uriașul.

- Nu-ți aduc nimic! Țipă Ramsey.

- Și de ce Țipi?!

Piticul se opri transpirat.

- De încîntare, șopti el răgușit.

Fața îi radia o lumină ciudată.

- De bucurie, repetă.

Big Solomon înjură. Tricoul adversarului nu îl încăpea.

-Uite ce braț ai! exclamă Ramsey înfigîndu-i ghearele în carne. Cîte mai sînt la fel în oraș?

- Eu știu?!... Cred că nici unul.

Piticul chițăi mulțumit.

- Ești prost. Mai e unul.

- Ăă?... Al cui? făcu uriașul provocat.

- Tot al tău... Brațul stîng, orbule!

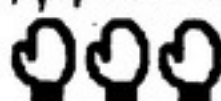
Mon își privi contrariat cele două membre musculoase.

Erau la fel, din umeri pînă în vîrfurile degetelor. Deodată începu să rîdă.

- Ha-ha! Așa e! Ha-ha! Amîndouă sînt ale mele! Ale mele, ha-ha!...

Ramsey zîmbi scurt și ieși din încăpere.

- Asta rămîne de văzut, șopti el închizînd încet ușa.

Cu banii luați la prima victorie abia își plătiră chiria din urmă. Cămăruța era întunecată și urît mirositoare, iar mobila se rezuma numai la două paturi de campanie identice, prea mici pentru Solomon și prea mari pentru Valentino.

Acum însă, acesta din urmă mai adusese ceva în încăpere. Big Mon nu-și putu da seama despre ce e vorba. O draperie murdară acoperea un fel de cutie sau mai degrabă o masă. Înghiți în sec.

- Un luptător bun trebuie să progreseze mereu, începu Ramsey lecția. Uite, să zicem că eu îți aduc un tip mai tare...

- Adu-mi, mîrîi Mon, să vezi ce fac cu el!

- Mă lași să termin? Îl așeză piticul la loc. Spuneam că tu, cu progresele tale, l-ai învinge repede și pe ăsta. Te-ai antrena, ai deveni mai puternic...

- Da' dacă s-ar antrena și tipu'? se scărpină uriașul.

Ramsey îl mîngîie condescendent.

- Unul tot ar fi mai bun.

- Adică eu, zîmbi Mon fericit.

- Tu, tu, aprobă stăpînul.

Luă o cretă și începu să mîzgălească peretele negru de fum.

- Cu puțin noroc și ceva genetică, poți progresa mereu învingîndu-ți adversarii unul cite unul. Ba, mai mult, fiecare învins îți va da mai multă putere, încredere și curaj pentru următorul.

Trase o linie deasupra semnelor neînțelese.

- Asta știi ce înseamnă?... La un moment dat te vei plafona.

Și încă n-ar fi o problemă, dacă plafonul ar fi suficient de sus încît să fie deasupra tuturor. Dar chiar și așa, el nu se va menține prea mult. O zi fără progres nu înseamnă să stai pe loc, înseamnă un pas înapoi. Obişnuit cu o asemenea stare, fie ea și maximă - de fapt, tocmai de aceea -, corpul devine imun la solicitări și, pe ansamblul său, începe un proces inerent, dacă nu de atrofiere musculară, cel puțin de apatie musculară. Ceea ce e cam tot același lucru.

- Adică?

- Adică, după un timp, cineva mai slab decît tine, dar aflat în plin avînt, te va doborî.

Ramsey desenă un cerc pe care-l tăie în două.

- Aici intervine ceea ce-ți spuneam ieri despre corpori. Îți trebuie un corp, un adversar permanent, cineva care să te învingă mereu și pe care să-l înfrîngi totdeauna... Eu ți l-am găsit.

- Da? se încordă Mon. Cine e? privi el spre ușă, apoi spre cutia misterioasă.

- Ești chiar tu.

Uriașul se gîndi aproape două minute, apoi zîmbi.

- N-am înțeles.

Ramsey îl bătu pe umăr, protector.

- În India, acum 4000 de ani...

Big Mon îl privea atent, drept în gură. N-avea sens să-i țină un curs de istorie, regretă Ramsey.

- Acesta e aparatul și trase draperia la o parte. Așează-te în fotoliu.

Aproape că se scufundă în el. Două bare metalice l se închiseră deasupra, în vreme ce mîinile, leșite în față și puțin în sus, erau strînse bine de niște corzi subțiri. Părea un bebeluș gigantic cerșind mecanic biberonul plin.

- ăsta da antrenament, spumegă Mon. După ce ies de aici te sugrum cu mîinile mele...

- Ale tale?! hohoti piticul, ca un vrăjitor.

Și i le acoperi cu o pînză neagră, din umeri pînă în vîrfurile degetelor.

Nu simțea nimic, nu vedea nimic, nu auzea... Nici nu știa ce se întîmplă cu mîinile lui...

În două luni cîștigă patru meciuri. Aproape cu ochii închiși, glumea un ziarist pe prima pagină. Citind asta însă, Ramsey nu zîmbi; știa că, într-un fel, chiar așa era.

Nu-i dăduse încă nici o explicație. Dar, după ce intrară în Ligă, la primul antrenament îl spuse clar:

- De azi nu mai folosim asta! și aruncă pînza sfișiată.

- Înseamnă că am să le văd?...

- De fapt, ele te vor vedea pe tine...

Solomon clipi buimăcit, însă altceva nu mai află.

Și le văzu.

Le văzu ridicîndu-se brusc, umflîndu-se și încordîndu-se. Încovoiate, crispate. Se repezeau una spre alta, zgîrieturile plouau. O priză, apoi o răsucire... Mon Țipă de plăcere - erau pline de sînge.

Din cînd în cînd însă mîinile se opreau. Atunci Ramsey le biciuia și Țipa la el să nu cedeze, ce să nu cedeze că era imobilizat, ele se luptau, doar ele, mîinile lui.

- A fost binișor, îi desfăcu piticul chingile.

Brațele îi căzură inerte.

Le privi cu venerație. Luptaseră superb, mai bine decît în ring.

- Asta și vreau, înțelegi, să conștientizezi acum și să subconștientizezi atunci, în timpul meciului, să le lași să lupte... Stai, ce faci?!

Mon rămase cu prosopul în aer.

- Vroiam să mă șterg de sînge.

- Cu Jenny pe Betty?!... Vreau să spun, cu stînga pe dreapta?!

- Dar ce-are?!

- De cîte ori te-a șters pe tine Mauser? Sau tu pe Thyron?

- Asta e altceva...

- Nu e deloc altceva! E același lucru! Mîinile tale sînt rivale!

- Sînt?! se miră Mon sincer. Dar în timpul meciului nu formează o echipă, eu așa credeam...

- Să nu mai crezi nimic!... Nici atunci și nici acum ele nu sînt o echipă! Sînt rivale... Trebuie să înțelegi că numai antagonismul ăsta le poate duce la progres!

- Bine, am înțeles...

- Încă n-am terminat!

Îl apucă de mîna stîngă.

- Ea e Jenny.

- Îmi pare bine, încercă Mon să rîdă, dar nu reuși.

Își aduse aminte de lințoliul negru sub care mîinile se sfișiau, în vreme ce el nu simțea nimic.

- Ea e Betty, îi arătă Ramsey brațul celălalt.

- Mai bine le botezai Cain și Abel.

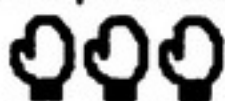
- Dacă le botezai astfel rămîneai ciung; Abel era prea prost.

- Acum pot să mă bandajez?

• Nu! Lasă-le așa!...

• Dar mă doare!

• Nu trebuie să te doară! Îl apucă piticul de umeri zgâlțindu-l surprinzător de puternic. Nu pe tine trebuie să te doară!

Peste o săptămână câștigă primul meci în Ligă. Deja se vorbea despre el.

• Nu asculta gogoșii! Îl trase Ramsey afară din sala de conferințe. Încă nu ești suficient de bun; Ozbome te-ar face praf imediat!

• Nu cred! mîrii Solomon. De ce nu mă lași să-ți arăt?!... Acceptă partida, o să luăm bani grei!...

• O s-o accept, o s-o accept! se urcă Ramsey primul în limuzină. Toate la timpul lor... Și nu te mai făli atât: nu uita, tu nu ai ce să-mi arăți mie!

La hotel merse direct în sala de antrenament rezervată numai pentru ei.

• Aici e vopsea roșie, aici galbenă..., veni piticul cu două borcane.

• Văd, mirosi Big Mon.

• E foarte bună, special pentru pielea ta. Ține oricît și se curăță ușor cu lichidul ăsta.

• Ce naiba vrei să-mi faci?! se dădu înapoi uriașul.

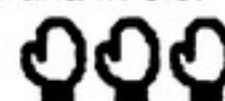
• Numai mîinile. Le vopsim diferit.

Apoi își lăsă unghii mari. De fapt, numai lui Jenny.

Betty fu bătută crîncen, sfîșiată la sînge. Mina stîngă se retrase încet, victorioasă, umflîndu-și mîndră bicepsul rotund. Unghiile ascuțite sclipeau sîngerii și bucăți mici de carne atîneau în vîrfurile lor.

Se refăceau cu luteală fiindcă, după noul sistem, sîngele aducea aproape toată hrana în ele.

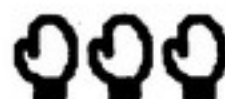
La următorul antrenament, Betty se răzbună cumplit. Ramsey acceptă cu greu că Solomon nu-și strecurase în mod conștient stiletul în mîneacă. Dar se bucură, de fapt. Independența mîinilor creștea...

• Îți vei reveni, nu te temei o bandaja ei atent pe Jenny, mîngîindu-i bicepsul sfîrtecat.

Atunci, pentru prima oară, ghearele țîșniră... Dar piticul se feri, agil, și, chicotind malefic, ieși din încăperea sub privirile ulmite ale lui Solomon.

A doua zi îi luă pulsul. Nici lui nu-i venea să creadă... Apoi tensiunea; și ea era diferită la cele două mîini.

Luna părea o monedă uriașă, de aur, mușcată într-o parte de colții unui vînzător suspicios. Ramsey se întrebă pentru a suta oară dacă petele alea mari nu-i micșorează valoarea.

Atunci auzi din nou zgomotul acela straniu, ca un sisîit. Era mai clar și venea din camera alăturată.

Se strecură ușor; deschise ușa grea.

Pentru cîteva clipe nimic nu-i atrase atenția. Vastul dormitor părea o grădină antediluviană în care toți monștrii dorm. Covorul uriaș era presărat de obiectele preferate ale lui Mon; mingii, păpuși, trenulețe ce alcătuiau parcă un straniu osuar marțian...

Un pian enorm cumpărat pe bani grei la o licitație dură. Un tablou inestimabil pus direct pe jos și în care piticul călcă îngrozit. Cîteva abecedare colorate silențios de stăpînul lor. Tava cu ultima masă, plină de resturi, pe care Mon nu îngăduise să o ia cineva...

Se îndreptă direct spre pat. De acolo venea răsuflarea grea, caldă, a gigantului cu inimă de copil. Pe deasupra corpului învelit Luna proiectase chenarul ferestrelor enorme. Peretele devenise, panoramic, un ecran deocamdată gol. O pasăre trecu grăbită prin dreptul Lunii Aproape Pline și amprenta ei

neagră fulgeră o clipă în dreptunghiul de lumină.

Și atunci, sisîitul.

Ramsey se plecă brusc lîngă tunelul unui tren răsturnat.

O mișcare...

Erau ele.

Erau mîinile.

Ar fi vrut să iasă din ascunzătoare, dar nu mai avea cum. Îngrozit, abia respirînd, urmări de la doi pași spectacolul grotesc...

Jenny se ridicase dreaptă ca o cobră flămîndă. Pumnul i se țugulise, cu degetele într-o parte, clămpănind încet... Unghiile subțiri se întrețeseau ca niște colți-ace în cel mai hidos maxilar.

Din locul unde era, putu vedea clar, cu sufletul la gură, cum Betty se tirăște vicleană în jurul corpului adormit. Cînd și cînd se oprea ciulindu-și degetul mare ca pe un periscop.

Deodată se înalță... Jenny era însă pregătită. Se ciocniră. Își trosniră degetele. Se ciupiră plecîndu-se una pe sub alta, se loviră dureros cu cantul palmei.

Abia suflînd, de parcă el s-ar fi luptat, Ramsey urmărea amețit oribilul măcel. Acolo erau mîinile și ele se luptau zadarnic, prăpădindu-și energia, riscînd o entorsă ori poate și mai rău... Așa ceva nu se facel vru să strige. Asta, numai în ring! Voi nu luptați pentru voi, luptați pentru mine!

Dar nu avu curaj nici măcar să clipească.

...Păreau doi dinozauri. Doi Thyranî. Umbrele înalte, proiectate pe perete, deasupra patului, se încolăceau ca două gîturi lungi cu căpățîni culrasate... Două degete păreau membrele superioare, atrofiate, iar celelalte trei întruchipau mandibulele feroce. Coatele se lăsau pe o parte tîrînd bicepșii bombați ca niște burți prea pline, răsfîrînte, sprijinite în cozile-umeri...

Un jet de sînge îi stropi în ochi. Doamne, se gîndi piticul, de nu și-ar tăia venele!

Iar Solomon, torturatul, cu chipul ca de ceară în lumina sepulcrală, părea împletit, un suflet damnat.

Tocmai mînușile de lînă se dovediră eficiente. La început comandară de fier, cum văzuse Mon într-un film cu ninja. Apoi de plastic... De fapt, chiar și cele din lînă mai veche de cîteva săptămîni nu erau bune; trebuiau să fie proaspete.

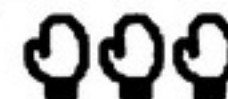
• Să vezi cum se pitea fiecare după cap și tremura acolo epuizată, pînă se refăcea! Îi povestea Ramsey în vreme ce el stătea cu mîinile într-un lighean cu apă rece, după o nouă noapte cu peripeții.

Ligheanul era plin de pești vii și, din cînd în cînd, cite unul se ridica la suprafață cu burta în sus și capul zdrobit; apa se înroșise.

• Spune, Ramsey, că povestești frumos, îi sorbea Mon cuvintele tremurînd de încîntare.

• Așa... Cealaltă, se învîrtea furioasă, încerca să atace, dar nu se putea apropia de cap, cu toate că, mai tîrziu, îi venea el rîndul să se apere în umbra lui... Hei! M-ai stropit!...

• Cred că a fost Betty!...

Îi învinse pe Ozbome.

Era cel mai bun.

Toată Liga îl venera.

• Big Solomon? zîmbi bărbatul în loden. V-am văzut la meciuri.

Era însoțit de doi polițiști.

• Atunci de ce mai întreb?

• Sînt Marcrowi, Inspector de Poliție, Scotland Yard! se legitimă acesta.

• Și ce vrei?

• Pot să intru?

• Nu, se așeză Mon în ușa. Impresarul meu nu-l aici.

• Ăă... Tocmai despre el e vorba, încercă Marcrowi să privească în încăperea.

• A făcut ceva?... V-am spus că nu-l aici.

• Păi, știm. E la morgă.

Solomon încuviință din cap; abia apoi realizează ce auzise.

• E mort, îl asigură inspectorul.

Uriașul se prăbuși într-un fotoliu. Cel trei intrară timizi.

• A fost găsit la marginea orașului, într-o grămadă de gunoi. Îl privi în ochi.

• Strangulat, preciză Marcrowi.

Îi venea să plîngă. Ramsey, bietul Ramsey!

• Avem afară un martor care l-a văzut pe ucigaș.

• L-a văzut..., se ridică Mon transfigurat.

• Adică pe cel care l-a dus acolo. Dar noi bănuim că acela e ucigașul. Corney, se întoarse spre unul din polițiști, adu-o încoala! Era o fată. Cînd îl zări pe Solomon, se albi.

• E... E el, îl arătă tremurînd.

Uriașul o asculta prost, încuviințînd din cap aproape fără să-și de-a seama.

• L-a adus așa ciudat... Îl ținea deasupra, nu la spate sau pe umeri. Îl ținea în mîini, drept, și cu mîinile l-a mai sugrumat odată înainte de a-l azvîrli!...

Abia atunci sări în picioare.

• Domnule Solomon, sînteți arestat pentru crimă.

• Nu... Nu vreau..., bîguia ca un nebun.

Îl duceau încet, cu teamă, prin culoarele închisorii.

• Nu eu..., încercă să se oprească.

Aproape că-l azvîrliră înăuntru, cu ușurare, închizînd ușa în urma lui.

• O să aștepti nițel pînă-ți vine avocatul!...

• Nu... Nuuu!! prinse brusc puteri. Nu mă lăsați cu ele..., și începu să plîngă. Doamne, nuu!!! răcni el din adîncul creierului înfricoșat.

Mîinile îi ieșiseră printre gratii implorînd parșive milă de nicăieri. Se întoarseră apoi una spre alta, clămpănind vicleane și sisîitul morții se îndreptă spre el...

Le privi, pentru ultima oară. Un urlet prelung, de durere și groază, umplu coridoarele.

Îl vor uide. Îl vor uide și, abia apoi, în sfîrșit, pe viață și pe moarte, se vor lupta între ele.

**Lucrare premiată la
ultimul concurs
SUPERNOVA '94
(s. horror).**

Producție Columbia Pictures 1983. Durata 110 minute. Producător: Richard Kobritz; Coproducător: Larry Franco; Producători executivi: Kirby McCauley, Mark Tarlov; Scenariu: Bill Phillips după romanul cu același titlu al lui Stephen King (trad. rom. Ed. Nemira, 1994). Imagine: Donald M. Morgan. Montaj: Marion Rothman. Efecte speciale: Roy Arbogast. Decoruri: William Joseph Durrell Jr. Muzică: John Carpenter, Alan Howarth. Interpreți: Keith Gordon (Amie Cunningham), John Stockwell (Dennis Guilder), Alexandra Paul (Leigh Cabot), Robert Prosky (Will Darnell), Roberts Blossom (George Le Bay), Harry Dean Stanton (Rudolph Junkins), Christine Belford (Regina Cunningham), William Ostrander, David Spielberg, Malcolm Danare. Regie: John Carpenter. Buget 10 milioane dolari.

Cel mai rapid film realizat după un roman de King, filmările începând la câteva zile după publicarea volumului iar premiera având loc în același an. Și totuși filmul nu s-a bucurat de succesul așteptat – cel puțin din partea criticilor – în ciuda faptului că actorii sînt la înălțime iar efectele speciale (al căror cost s-a cifrat la jumătate milion dolari) sînt reușite. Impactul vizual asupra spectatorului este puternic, meritul revenind aici în primul rînd lui John Carpenter, atît prin folosirea luminii și a întunericului pentru a obține un anume efect dramatic, cît și prin folosirea filmărilor de noapte pentru un mai bun contrast. Cum era și normal, Christine este punctul focal. Una din cele mai interesante scene ale filmului ni-l prezintă pe Amie aflat în fața mașinii. După un prim-plan al băiatului, camera se fixează pe un punct aflat în spatele acestuia, astfel încît atît Amie cît și Christine sînt de-abia schițați de lumina slabă ce pătrunde printr-o fereastră. Brusc se aprind farurile mașinii, o dungă orizontală de lumină ce-l încadrează perfect pe băiat, sunetul strident ce însoțește mișcarea accentuînd la maxim dramatismul scenei. Spre deosebire de alte filme ale sale (de exemplu *The Thing/Creatura*), de data aceasta Carpenter renunță la cele mai terifiante efecte vizuale. Deși nu există nici un dubiu în felul în care-și găsește sfîrșitul Moochie, Carpenter nu redă detaliile cele mai sîngeroase ale scenei. Poate scena cea mai violentă din punct de vedere vizual este momentul în care Repperton și banda sa o distrug pe Christine. În rest, Carpenter preferă mai degrabă să sugereze desfășurarea acțiunii. Chiar și moartea lui Amie este mai mult sugerată decît prezentată în amănunte. De aceea putem considera că filmul se bazează mai mult pe caracterizare decît pe un horror vizual (fapt evident și din primele 45 de minute în care efectele speciale lipsesc cu desăvîrșire), caracterizare care în acest caz este mai viguroasă decît în multe filme în care „personajul” principal este un monstru sau altul. Din punct de vedere tehnic, filmul a pus unele probleme. În decursul filmărilor s-au utilizat nu mai puțin de șaptesprezece mașini tip Plymouth Fury 1958 din care numai două au scăpat nedistruse. Una din mașini a fost fabricată dintr-un material special asemănător cu metalul dar capabil de a reveni la forma inițială după ce a fost deformat într-un fel sau altul; mașina respectivă a fost utilizată în scena în care Christine se „reface” după atacul lui Repperton. Nu se dă nici o explicație referitoare la existența Răului dar Christine reușește să schimbe destinul oamenilor care o posedă. George Le Bay o implică clar în morțile fratelui, cumnatei și nepotei sale, în timp ce atît Dennis cît și Leigh sînt conștienți de „influența” nefastă pe care Christine o are asupra lui Amie, fapt care-i va produce moartea (într-o scenă care nu există în roman, Christine pătrunde prin perete în biroul lui Darnell și oprindu-se brusc îl aruncă pe Amie prin parbriz, o puzderie de bucăți de sticlă perforîndu-i pieptul). Jocul actorilor este convigător în ciuda faptului că unele personaje au avut de „suferit” în comparație cu romanul lui King, fiind mult simplificate. Un film în general bun.

Ultimele noutăți HORROR în Anglia

FREAK (Tămăduitorul) de Mark
Burnell, New English Library, Holder &
Stoughton, London, 1995, 306 pg.

Născut în Northumberland în 1964, Mark Burnell este un talentat ce promite în horror-ul englez contemporan. *Freak* – de altfel primul său roman, publicat inițial în 1994 – este povestea unui tînăr confruntat cu superstiții ce dăinuiă de secole referitoare la o putere străveche: puterea de a înfăptui miracole. Christian Floyd duce o viață obișnuită – are o slujbă bine plătită în City, un apartament și o mașină BMW. Totul se desfășoară normal, cu o regularitate de metronom. Pînă într-o seară cînd plecînd de la servici, este martor la atacul asupra unei tinere fete într-un parcaj. În timp ce fata sîngera profund ca urmare a nenumărate răni, Christian își dă seama pentru prima dată că este capabil de a tămădui miraculos orice rană sau boală. Ignorînd total pînă atunci puterea cu care era înzestrat, Christian încearcă să afle mai multe amănunte. Incapabil de a relatei cuiva despre cele întimplute, tînărul se simte atras tot mai mult de Gabriella, fata pe care o salvase și singurul om din lume care-i cunoștea secretul. Treptat însă existența sa devine un adevărat calvar pe măsură ce nu mai poate suporta viața cu care fusese obișnuit pînă atunci. Christian face o nouă încercare – de data aceasta deliberată – de a repeta „miracolul” din parcaj: reușește să redea vederea unui orb – numai că acum are cîțiva martori iar toată scena este filmată cu o cameră ascunsă. Și brusc toată lumea are nevoie de el; este căutat de bolnavi, este exploatat de tot felul de ticăloși, este vînat de ziaristi și reporteri. Pînă în clipa în care este necesar să-și salveze propria viață amenințată de un maniac. Un roman inteligent, cu o intrigă bine condusă și cu un final neașteptat. O povestire horror modernă cu implicații străvechi, o povestire ce ține tot timpul încordat cititorul.

Incursiunea în ISTORIA LITERATURII HORROR (13)

Insula Doctorului Moreau

Herbet George Wells (21.09.1866-13.08.1946) poate fi considerat alături de Jules Verne părintele science-fiction-ului modern. Cunoscut în general prin romane precum *The Time Machine*, *Mașina timpului* (1895), *The Invisible Man*, *Omul invizibil* (1897), *The War of the Worlds*, *Războiul lumilor* (1898) *The Food of the Gods*, *Hrana zeilor* (1904), Wells a publicat în 1896 *The Island of Dr. Moreau*, *Insula doctorului Moreau* (trad. rom., în vol. *Mașina timpului*, Ed. Tineretului, București, 1962), un roman horror ce poate fi considerat extrem de modern dacă ne gîndim la ceea ce înseamnă astăzi „ingineria genetică”. Subiectul poate fi ușor inclus în Utopiile atît de caracteristice scriitorului englez. Edward Prendick, victima unui naufragiu, este salvat undeva în Mările Sudului de un vapor ce transporta animale spre o insulă necunoscută care se dovedește a fi laboratorul doctorului Moreau, un om de știință – precursor al savantului nebun din atîtea romane moderne – care încerca să-și dovedească teoriile evolutive prin transformarea animalelor (cu ajutorul chirurgiei) în ființe umane. Prendick descoperă treptat că „băștinașii” ciudați pe care-i întîlnește la tot pasul sînt de fapt foste animale (Omul-Leopard, Omul-Maimuță, Omul-Cenușiu, Lupul-Urs, Hiena-Porc, Calul-Rinocer, Omul-Taur) ținute în frîu de o serie de legi absurde ale junglei. Oamenii-Animale se revoltă în cele din urmă, ucigîndu-i pe Moreau și pe asistentul său, Montgomery; Prendick rămîne singur pe insulă împreună cu creaturile care revin treptat la starea lor inițială de animale. Și toate acestea pentru simplu motiv că experimentele lui Moreau eșuaseră din cauza faptului că deși savantul putea transforma animalele în ființe apropiate oamenilor efectul operațiilor era reversibil și nimic nu putea împiedica animalele să revină rapid la starea lor anterioară. Astfel Moreau sfîrșește ca și alt savant celebru, Frankenstein, victima propriilor sale creații, intenția sa de a înlocui creația naturii printr-o creație personală, o creație ce ar fi făcut inutilă evoluția speciilor dînd greș. Aceasta în ciuda faptului că în concepția lui Wells, resursele științei sînt aproape nelimitate; la fel și resursele umane. Dr.-ul Moreau – ca și Frankenstein sau ca Griffin, eroul din *Omul invizibil* – este un savant ce găsește refugiu doar în munca sa, în „iluzia promițătoare a unei științe pure” (Mircea Oprea, *H.G. Wells – Utopia modernă*, Albatros, București, 1983, pg. 144). Practicînd vivisecția, Moreau tinde spre atingerea absolutului pentru că așa cum declară el însuși „se poate construi, la fel cum se poate distruge sau modifica” (trad. rom. cit, pg. 395). După studii de ani de zile, savantul a reușit să schimbe

„nu numai forma exterioară a unui animal” (pg. 390) ci și fizionomia sa, „ritmul chimic al creaturii”, fiind posibil „să transplantezi un țesut dintr-o parte a unui animal într-altă, sau de la un animal la altul, să-i schimbi reacțiile chimice și metodele de creștere, să-i modifice articulațiile membrelor și să-l schimbi în structura sa cea mai intimă” (pg. 390). De fapt Moreau practica o inginerie genetică *avant la lettre*, schimbînd forțat organismul diverselor animale, astfel „umanizîndu-le”. Moreau este un fel de zeu implacabil, un tip insensibil la orice durere, capabil să-și supună „pacienții” la torturile și suferințele cele mai cumplite pentru a-și duce la bun sfîrșit cercetările. El este un savant „ireproșabil din punct de vedere moral, nepreocupat cîtuși de puțin de catastrofele pe care riscă să le provoace sau pe care le face posibile” (Kingsley Amis, *L'univers de la science fiction*, Payot, Paris, 1962, p. 36), un savant pentru care știința este un mijloc de a aobține o putere personală, poate absolută în cazul nostru. Un substituit al lui Dumnezeu, așa cum remarcă Brian Aldiss în *Trillion Year Spree*, Avon Books, New York, 1988, p. 125. Se încearcă astfel o sinteză între teoria evolutivă și cea religioasă. Moreau „acționează” asupra animalelor nu numai pentru a obține inteligență superioară ci și o anume „formă plastică” („Aș fi putut tot atît de bine să transform oi în lame și lame în oi. Cred că există ceva în forma omenească care face apel la simțul artistic mai mult decît orice altă formă de animal” – pg. 397). De aceea toate animalele sînt remodelate după tiparul uman, după legile existente în lumea civilizată: „Să nu megi în patru labe. Oare nu sîntem Oameni? Să nu lipăi cînd bei. Să nu mîncîci carne sau pește. Să nu zgîrîi scoarța copacilor. Să nu vînezi alți Oameni”. (pg. 382-383). Dar aceste legi nu pot fi valabile oriunde și oricînd pentru că totul este într-o continuă schimbare, atît animalele cît și oamenii urmîndu-și linia lor proprie de dezvoltare și evoluție. Oricare ar fi fost intenția autorului – utopie, roman science fiction sau de groază – *Insula doctorului Moreau* rămîne o creație horror importantă pe filiera inaugurată de Mary Shelley și continuată de mulți alții printre care putem aminti în zilele noastre pe Gene Wolfe cu *The Island of Dr. Death*, *The Doctor of Death Island*, *The Death of Dr. Island*. Nu putem încheia fără a menționa din multitudinea de variante cinematografice – mai mult sau mai puțin fidele – ale romanului, peliculele semnate de Erle C. Kenton (*The Island of Lost Souls*, 1932), cu Charle Laughton, Bela Lugosi, Kathleen Richard Arlen, Leila Hyams), Don Taylor (*The Island of Dr. Moreau*, 1977, cu Burt Lancaster, Michael York, Nigel Davenport, Barbara Carrera, Richard Basehart) și Sergio Martino (*Island of Mutations*, 1979, cu Barbara Bach, Richard Johnson, Claudio Cassinelli, Joseph Cotten).

Pagină realizată de Florin Mircea TUDOR

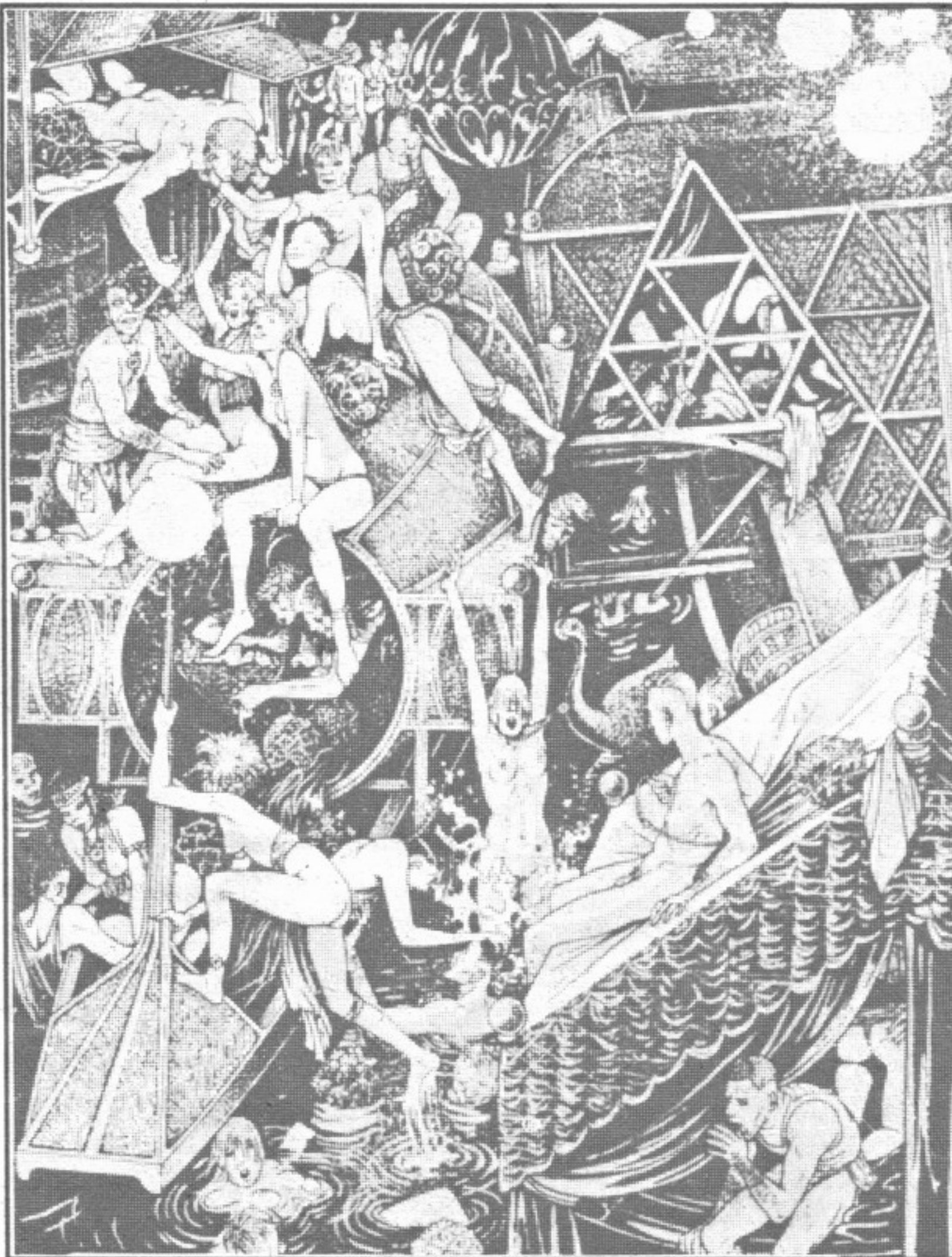
Era ca un rug gigantic, înălțat în mijlocul câmpiei argiloase și cenușii. O uriașă grămadă de lemne în vârful căreia orașul părea așezat ciudat, într-un echilibru instabil, cu turnurile sale mai largi la bază decât la vîrf, cu donjonurile micșorate brusc la nivelul crenelurilor, încît din depărtare, puteau fi confundate cu acele coșuri de fabrică ce par să nu se sfîrșească niciodată. Fortificațiile care înconjurau orașul aveau aceeași alură de trunchi de con, și în orice clipă te-ai fi așteptat să vezi santinelele care patrulau de-a lungul zidurilor căzînd în gol și alunecînd pe zidurile în pantă, cu căștile smulgînd jerbe de scînteii blocurilor negre și lucioase străpunse ici și colo de deschizăturile înguste ale ferestrelor. Apropiindu-te de rădăcini, orașul era în întregime acoperit cu o mulțime de trunchiuri proaspăt tăiate, fără crengi și jupuite de coajă, reduse la starea de uriași bușteni anonimi și formînd o îngrămădeală de nedesfăcut al cărei vîrf se sprijinea pe primele pietre ale zidurilor orașului. De aici provenea acea senzație de rug întocmit de-a valma de o mîină de gigant pentru cine știe ce holocaust febril. Pentru a intra în oraș trebuia, de-a lungul multor zile să rătăcești prin acest labirint lemnos la început plin de sevă, apoi, pe măsură ce te apropiai de vîrf, uscat și plin de așchii. Acest drum în care fiecare pas putea, în orice moment, să rupă echilibrul trunchiurilor amestecate, condamnîndu-te în același timp să mori sfărîmăt în infernala rostogolire a unei avalanșe de scoarță, lăsa de fiecare dată călătorului senzația că se mișcă în interiorul unuia din acele jocuri orientale cu bețigașe unde cea mai mică greșeală duce la eliminarea jucătorului. Cît despre mine, imediat după ce am trecut de unica poartă de acces, îmi amintesc foarte bine că am căutat răcoarea unei biserici, cu pereții de ardezie albastră, fugind în mijlocul întunericului sau de căldura și de mirosul de nesuportat al talașului care mă însoțiseră de-a lungul întregii mele *escalade*. Instinctiv, degetele mele au căutat agheasmatarul de marmură, așezat ca de obicei lîngă masa cu daruri, la înălțimea primului stîlp. Contactul lichidului înghețat a alungat imediat migrena ale cărei prime simptome îmi bîzîiau deja la tîmple. Mi-am pus palma în centrul cochiliei ciobite, în mica baltă irizată unde dansau încă rarele luciri filtrate în vitralii. Ridicîndu-mi apoi brațul cu prețul unui efort dureros, în care se citea deja întreaga oboseală a drumului, mi-am atins cu vîrfurile degetelor fruntea, buzele și pieptul... Mirosul amețitor al benzinei m-a făcut să tremur. Am rămas acolo. Rezemat de stîlp, gustînd frigul marmurei prin cămașa mea umedă de sudoare. Undeva, în fundul cripei, s-a ridicat țipătul prelung și ascuțit al unui copil, surprins fără îndoială să se trezească astfel, gol, în mîini străine, deasupra căldării de cupru al botezului, în timp ce picături de ulei lampant, curgînd de pe buretele sfînt, i se sfărîma pe frunte, între sprîncene. Am ieșit, cu ochii coborîți, regăsind lespezile străzii inundate de soare unde se destrămau deja, odată cu apusul arzător, arabescurile unei ultime farandole. Vîntul a stîmrit un val de confetti roșii care s-au lipit ca tot atîtea bubulițe fantastice de picioarele mele goale și îmbrobonite de sudoare. Bolnav de acest pojar de carnaval, am mers spre fîntîna

crăpată unde un ciorchine de tritoni de bronz înverzît scui-pau valuri de alcool etilic îngroșat, aproape opac. Mirosul violent, fără nuanțe, ar trebui să spun astfel industrial, m-a făcut o clipă să blestem o asemenea lipsă de gust și imaginație în alegerea lichidului. Dar efluviile îmbătătoare mi-au încețoșat ideile, paralizîndu-mi creierul ca sub efectul unei inhalații prelungite de eter, și imagini fără legătură cu preocupările mele prezente s-au intercalat între ochii mei și realitate. Ca de fiecare dată a trebuit să fac un efort violent pentru a nu mă lăsa să alunec, cu genunchii deodată moi și neputincioși, pentru a mă smulge talazului de mirosuri mereu mai prezente. Am coborît strada alergînd, răsucindu-mi călcîiele pe pietrele neregulate ale pavajului cărora șuvițele de alcool le dădeau străluciri albastre și aurii. Primele ruguri au apărut imediat, mărginind trotuarele și drumul. Îngrămădiri meticuloase de lemne uscate, prăfuite, gelos conservate ani în șir la adăpost de umezeală în așteptarea acestei ultime zile. Munți de bușteni cu imbricări meșteșugite, cu culoare de acces și camera de ardere centrală concepută pentru o întreagă familie... Mi-am

arhitectură simplă, fondată pe îmbucarea unor imense blocuri de piatră, m-a făcut să-mi dau seama că se afla în interiorul fortificațiilor ce înconjurau orașul. Era umed și rece. Nici un sistem de iluminat nu lăsa să se împrăstie penumbra pe care o păstrau două ferăstruici cu deschiderile astupate de măracini; mi-am ținut răsuflarea știind dinainte ce aveam să descopăr. Foarte repede și fără mirare, degetele mele întinse orbește au atins suprafața netedă a unei vitrine și am știut imediat că nu mă înșelasem. Am închis ochii, încercînd să imaginez decorul ce mă înconjura; vitrine de expoziție aida unor acvarii înalte și strîmte, aliniat, închizînd între pereți pînze unice ale vechilor măestrii, tapiserii de neprețuit, stofe, mătăsuri, pictate odinioară de pictori de geniu. O întreagă lume de portrete, fresce, de triptice de neînlocuit pictate sau țesute la timpul lor cu ajutorul unor materiale derivate din anhidrida fosforică și înzestrate de atunci cu dezagreabila proprietate de a se aprinde spontan la simplul contact cu aerul. De aici obligația de le ține închise în permanență sub vid în aceste vitrine plumbuite, sigilate care par la prima vedere să le izoleze definitiv de orice pericol. Totuși, să te sprijini încrezător în această falsă evidență denota o gravă necunoaștere a uriașei perversități a acestei planete, căci nici unul din aceste geamuri de protecție nu este destul de gros pentru a rezista unei pietre. Unele - de preferință tocmai acelea care conțin comori artistice incomparabile sînt făcute din cristalul cel mai fragil, și chiar numai impactul cu o pasăre rătăcită zburînd dezorientată după ce a intrat pe una dintre ferăstruici ar fi suficient pentru a le crăpa, lăsînd aerul ambiant să pătrundă cu un șuierat ascuțit. Nici una din materialele pirofosforice expuse nu ar rezista mai mult de cîteva secunde unui asemenea tratament, și ai putea vedea tapiseria consumîndu-se, victimă a unei combustii interne, a unei distrugerii înscrise în pigmenți, în lînă, în firele sale din prima zi a existenței, a creării sale, atunci cînd a fost făcută într-o cutie etanșă de un om în costum de scafandru în vidul cel mai total. Ce

altceva mai fascinant pentru spirit decît imaginea acestui joc obscen și subtil în care artistul se străduiește să distrugă creînd, și în care, departe de a dori să-și toarne opera în bronz, el se chinuie s-o transforme în ceva insuportabil de delicat și fragil, a cărui moarte poate surveni în orice clipă. De aceea permanența pericolului nu poate decît să mențină estetul, amatorul, într-o stare de rarismă și puternică exaltare, înzecindu-i percepția exterioară, senzație analogă celei pe care o poți resimți în fața acelor chipuri pe care încerci, pe peronul unei gări, să ți le gravezi în memorie, fiindcă știi deja că nu le vei mai vedea niciodată. Am făcut cale întoarsă, fără grabă, purtat de toropeala căldută a febrei. Amorțit și totodată îngrozit că va trebui să mă regăsesc în zăpușeala străzii. E devărat că aici, pe această planetă, pe aceste străzi, sub aceste portaluri, în inima acestor bolte de marmură, se moare datorită unor stranii boli înghețate care ucid fără febră sau sudoare. Iar aceste femei și acești bărbați suferă de ciudate tulburări algide în care senzația permanentă de frig este dublată progresiv de o slăbiciune generală trecînd în iremediabile boli melancolice. „Adiabatism...” mi-a șoptit odată, de mult, o fată, rezumînd într-un singur cuvînt drama acestor corpuri care nu mai pot primi sau transmite nici o cantitate de căldură. De aici fascinația lor față de foc, întreaga estetică și cultul acesta morbid al incinerării. Dar ce importanță are,

din moment ce sarcina mea nu e să filosofez, ci să acționez? Știu că ard fără să simtă nimic și că un copil își poate plimba mîna prin flăcări, privindu-și degetele carbonizate stafidindu-se fără să se oprească din mestecatul dulciurilor care-i umplu gura. Ce importanță are atunci cînd cuplurile goale se rostogolesc pe cearceafuri îmbibate cu benzină, frecîndu-și cu disperare corpurile unul de celălalt chiar dacă știu că în cîteva secunde pubisul băiatului, acoperit cu o crustă de fosfor și clorură de potasiu, va lovi muntele lui Venus al partenerei, uns cu o peliculă abrazivă jucînd rolul amnarului, și din acest contact va țîșni scînteia care îi va aprinde într-o ultimă îmbrățișare. Ce importanță... Rolul meu se va sfîrși peste cîteva ceasuri, atunci cînd toți se vor fi urcat în vîrfurile rugurilor asemeni unor naufragiați agățați de stîncă unei minuscule insule pustii și cînd eu, străbătînd străzile acum golite, voi fi ajuns în

marea sală de consiliu unde mă va aștepta, așezat în centrul uriașei mese de ceremonie, pierdut în mijlocul unei imensități de lac întunecat, singurul chibrit din oraș. Poate că, asemenea altora din alte orașe, au pregătit pentru mine unul din costumele acelea din azbest alb și diform care deschid la înălțimea ochilor fanta strîmtă a unei lucarne de sticlă anti-foc, dar asemenea gesturi, deși mărturisind o extremă delicatețe, sînt inutile. Voi lua chibritul, mi-l voi pune pe buzele arzînd de febră, atent la scurta troznitură dinaintea arderii, apoi, cu un gest al mîinii, va fi de ajuns să-l arunc pe fereastră într-o fîntînă revărsîndu-și alcoolul. După aceea...

După aceea, mă voi îndepărta în mijlocul primelor zgomote ale incendiului, alergînd din fîntîni în canale, din canale în ruguri, voi ieși din oraș, traversînd valurile de flăcărui suflate de vînt dinspre fiecare deschizătură. Poate că mă voi îmbrăca, totuși, cu costumul de azbest doar pentru plăcerea de a-l vedea înnegrindu-se sub rotocoalele de cenușă... Voi ieși pe marea poartă a orașului, avînd grijă să nu mă întorc decît la intrarea în labirintul de trunchiuri acoperind muntele. Atunci voi vedea rotocoalele grose și înecăcioase de fun țîșnind ca un freamăt viu din vîrfurile turnurilor, desăvîrșindu-le imaginea mentală de coșuri de fabrică, iar incendiul va sforăi în spatele meterezelor cu vuiete surde și puternice. Mă voi întoarce încă o dată în clipa în care picioarele vor simți pămîntul cîmpiei, spre a înregistra imaginea muntelui devenit rug imens, bulgăre de flăcări în mijlocul deșertului, și a auzi vibrația apăsătoare a jarului. Ultimul foc stingîndu-se, voi face cale întoarsă, escaladînd iar panta în exploziile uscate ale lemnului carbonizat. Voi urca spre vîrf, spre zidurile înnegrite, strîngînd la piept cutia micuță de lemn alb cu eticheta ei școlărească, două linii întrerupte, paralele, încadrate de obișnuitul chenar albastru. Bînd, cu palma făcută căuș, voi vărsa atunci între pereții acestui receptacol derizoriu și fragil cenușa unui popor zadarnic ca speranța în victorie. Seara, cu unghiile murdare de cerneală albastră și degetele strînse pe tocul filiform al micului stilou, va trebui să caligrafiez cu trudă numele orașului, al planetei și al locuitorilor săi dintr-o trăsătură pe care o va usca în aceeași clipă răsuflarea mea de foc...

Pe la ora 9,30 ajung la Castel unde îmi reamenajez standul. Apar Alain Huet, editorul „Dicționarului de pseudonime SF” și profesor de matematică. Mă pup cu Miky Papoz (împreună cu soțul) al cărui ultim volum de SF, „Les Malfairies” a fost editat în 60 de mii de exemplare (tiraj care a ajuns să ne impresioneze și pe noi, pînă mai ieri specialiști incontestabili în tiraje de peste 100 de mii) și care îmi spune că primarul don Correns, unde s-a ținut Convenția Franceză de SF din anul 1992, este supărat și acum pe mine pentru că și-a pregătit inutil discursul de bun venit. Îl cunosc și pe Jean-Pierre Brouillaud, președintele Asociației „Infini”, adică „Association professionnelle de la Science Fiction d'expression française, de la littérature et des arts de l'imaginaire”, fost director, pentru cîțiva ani al celebrei colecții „Ailleurs et Demain” al editurii Robert Lafont, post preluat de Gerard Klein. Mă pup și cu Annik Beguin, patroana librăriei „Cosmos 2000”, care acordă și premiul SF cu același nume. Norman Spinrad și Lee Wood apar discret. Francezii își dau coate, dar se fac că nu-i cunosc. Profit de ocazie, nu ca la Timișoara unde era imposibil să te apropii de ei, și mă prezint: sînt din România din Tulcea... Lee Wood sare jumătate de metru în sus de bucurie, Norman Spinrad zîmbește ca un motan în amintirea zilelor frumoase petrecute în Delta Dunării. Profit de ocazie și fac jumătate de film fotografii cu familia Spinrad de gît. Scap cu greutate de ei (aici am exagerat puțin) și asist la Diaporama lui Gilles Francescano. Ca lumeal Cînd ies din sală, dau nas în nas cu Bridget Wilkinson. Ne pupăm și o conduc la masa organizatorilor pentru a-și plăti taxa de participare. Am ajuns și ghid la Yverdon.

Din cauza foamei, culoarea roz a convenției începe să se schimbe. Cînd începusem să devin de-a dreptul disperat... apare Marlene Germann, gazda mea, și mă invită la masă. Să nu crezi în minuni?!

Seara zilei de vineri, 28 aprilie, a fost de departe cea mai interesantă parte a Convenției. După ora 20,30 a început ceea ce organizatorii au numit „La nuit Virtuelle”. Această noapte a început în sala mare a „Theatre du Casino” cu piesa de teatru „La Poudre et le Vent” scrisă de Georges Poudart, în septembrie 1994, pentru colocviul „Toxicomanes en 2014”, organizat de „Maison d'Ailleurs” și „Grupul romand de studii asupra alcoolismului și toxicomaniei”. Jumătate de oră de teatru de cea mai bună calitate, care mi-a adus aminte de vremurile cînd se juca la „Teatru Mic”, „Maestrul și Margareta” de Bulgakov, în regia Cătălinei Buzoianu. A urmat jumătate de oră de pauză în care apare... GIGER. Îmi vine să mă „zgîrii pe ochi” din cauza aparatului de fotografiat uitat, și încuiat,

în sala standului de carte. Autorul monștrilor din *Alien* se dovedește a fi la fel

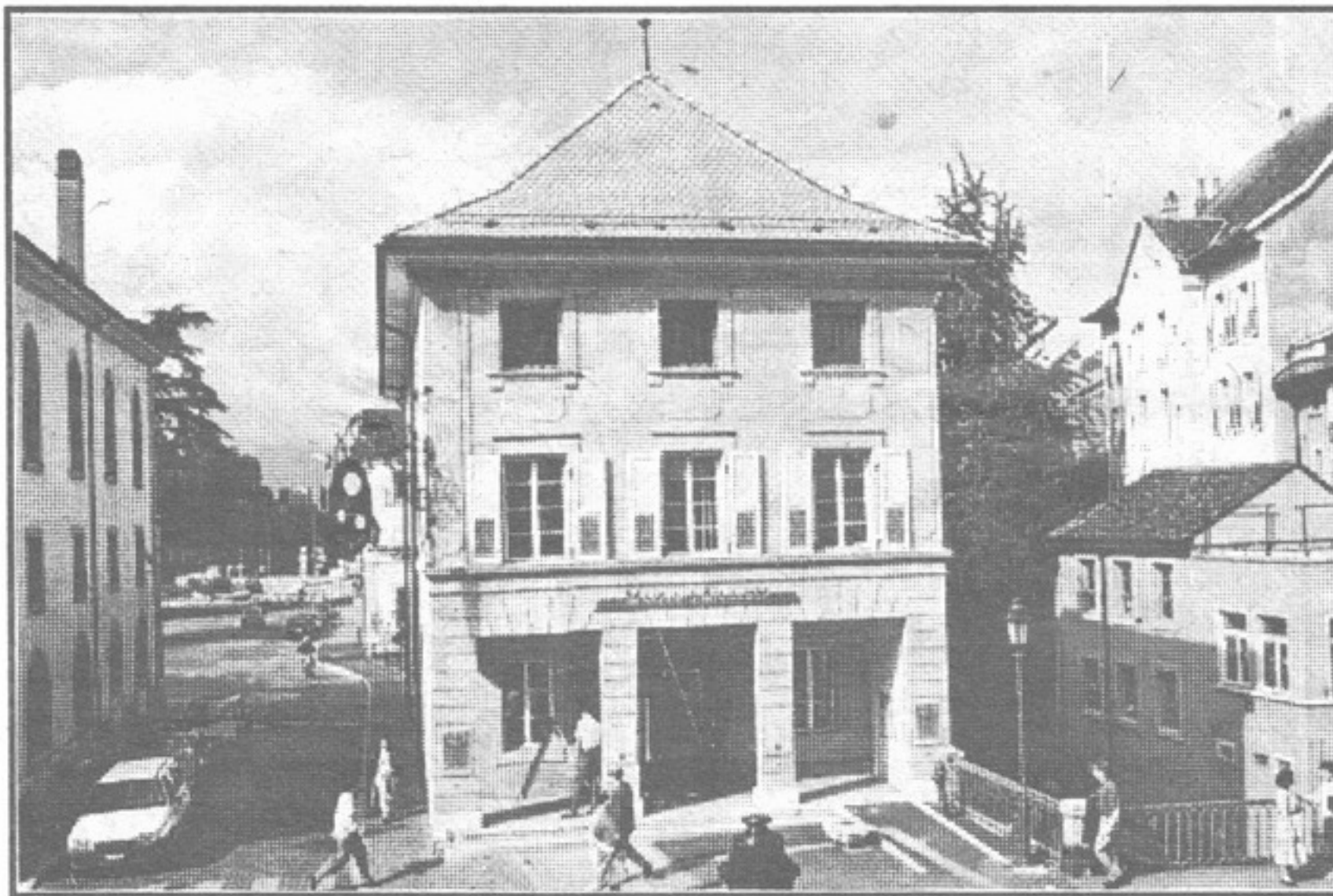
de ciudat ca și opera sa: îmbrăcat complet în negru, undeva la vîrsta de 50 ani, părul alb, fața rotundă, frumoasă dar care degajă ceva misterios, apăsător. Așezat la o masă, împarte autografe pe un album uriaș, cu copertă neagră, care costă cam 110 dolari. Nu zîmbește, răspunde monosilabic admiratorilor care îl asaltează.

Filmul lui Alain Margot, GIGERLAND este un omagiu adus marelui artist, ale cărui multe realizări inedite se află în patrimoniul „Maison d'Ailleurs”.

Nicolae ARITON SF-ist, onest, călător în Elveția

Scenariul a fost realizat de Roger Gaillard și în 20 de minute ai ocazia să vezi un thriller suprapus pe imagini Giger. Excelent realizat, fără nici un fel de stîngăcie de amator. Cei care au avut bani, au putut să cumpere caseta video cu „Gigerland”: 40 dolari.

Undeva pe la ora 23 a început CYBERFICTION: 90 de filme proiectate la Festivalul Computer

Animation și selectate de organizatorii convenției. Documentare, clipuri publicitare și filme de ficțiune realizate în imagini de sinteză. Pe ecran o adevărată nebunie de imaginație și posibilități tehnice incredibile. Patru ore de încîntare. Așa ceva ar merita cumpărat! Drepturile de autor cerute de realizatori au fost însă foarte mari și elvețienii nu le au cu „pirateria” (chestie de ieșire la mare).

Samedi (adică sîmbătă), 29 aprilie s-a înregistrat cea mai numeroasă participare la Convenție. Cu toate că activitățile au demarat relativ tîrziu din prînzului, prin sălile muzeului „Maison d'Ailleurs” și încăperile Castelului, „bîntuiau” peste trei sute de oameni, mare parte dintre ei localnici, dar și din alte orașe, curioși față de această manifestare inedită în întreaga Elveție. Uvertura zilei este făcută de către belgianul Alain le Bussy cu conferința „La SF de bon papa”, la care am descoperit (pe lîngă talentul de scriitor al lui le Bussy, romanul său

„Deltas” fiind, după părerea mea, unul din cele mai bune SF-uri de expresie francofonă) și un excelent talent de actor, reușind o conferință de zile mari.

Pentru mine Norman Spinrad este un mic mister. Am avut ocazia să citesc cîteva scrieri ale sale, în traducere, încă dinainte de decembrie '90. Niciodată nu aș fi crezut, atunci că Spinrad poate fi atît de jovial, chiar monden, luînd în considerație trăsăturile contestatate tipic americane ale operei sale. Iar cînd îl auzi susținîndu-și conferința în limba franceză, rămîi cu gura căscată. În jurul orei 13.00, librăria „Cosmos 2000” a organizat o lansare de carte „Spinrad” de care au profitat toți vînătorii de autografe.

Deși conferința lui Spinrad a reușit să umple aproape întreaga sală, cea a lui Gerard Klein, „Pourquoi la SF française n'a-t-elle pas réussi a s'imposer dans ses murs?” a făcut-o arhiplină, eu unul stînd pe pervazul unei ferestre. A fost mai mult o dezbatere animată de celebrul scriitor, avînd ca problemă starea SF-ului francofon, care nu este deloc roz. Vă spuneam puțin mai înainte de apariția meteorică a lui Giger la lansarea filmului „Gigerland”, în seara respectivă reușind să dispară exact cu cinci minute înainte de a-și susține micul „speech” planificat de

organizatori. Apariția sa, precum în filmele STAR TREK, în cadrul Convenției a însemnat o mică surpriză. Discuția mea cu Giger a fost scurtă și ciudată. Aș putea să mă laud cu jumătate de oră de discuție pasionantă, dar n-a fost să fie așa. După ce i-am explicat că sînt român și că în România are foarte mulți admiratori, răspunsul său a fost „Da”, lansîndu-se apoi într-o explicație privind un grup de fani ai săi din Zürich, care și-au pictat mașinile cu imagini din opera sa. În final, s-a întors brusc spre mine spunîndu-mi: „Cred că vrei să faci o fotografie cu mine, nu?” Surprins,

am răspuns „Da”, am făcut fotografia și aceasta a fost întîlnirea mea cu Giger. Seamănă cu un film prost, dar așa a fost.

Din motive pur financiare nu am putut participa la ceea ce organizatorii au numit REPAS DE GALA, costul unuia din cele trei meniuri la alegere fiind de aproximativ 20 de dolari. Chiar dacă nu vă vine să credeți, toți care au participat au plătit, inclusiv Roger Gaillard, Norman Spinrad sau Gerard Klein. S-au acordat, cu această ocazie, premiile „Rosny”, „d'Ailleurs” și în premieră: „Grands Prix faniques de la SF française”. Premiile „d'Ailleurs” au fost acordate pentru textele primite în cadrul concursului de proză scurtă, organizat cu ocazia Convenției. Cu gîndul la premiul de 250 de dolari, am participat și eu cu „La foret”, care a intrat printre cele 5 texte finaliste, alături de Miky Papoz, Alain le Bussy și Jean-Louis Trudel. Sincer să fiu, habar n-am cine a cîștigat. Din cauza dezamăgirii pierderii celor 250 de dolari în care îmi pusesem

atîtea speranțe. Oricum, PRIX ROSNY 1995, a fost cîștigat la categoria roman de Richard Canal cu „Aube Noire” (J'ai lu), iar la categoria de Serge Lehman cu „Dans l'Abîme”.

Programul stabilit pentru duminică, ultima zi a Convenției, a fost complet bulversat, adică nu s-a mai respectat nimic. S-au preferat discuțiile libere, la mesele barului amenajat în cadrul Castelului (de care am uitat să vă povestesc) și în care firma Nestle, unul din sponsorii Convenției, a oferit în permanență cafea gratuit. În jurul orei prînzului, ca la un semnal invizibil, a început să se plece, „francofonii” dîndu-și întîlnire, pentru 1996, 2-5 mai, la Nancy, în Franța, la a 23-a Convenție SF franceză. Cîteva voci timide și-au dat întîlnire la Glasgow.

Pentru mine, tristețea despărțirii de prietenii SF-iști francezi a fost atenuată de cina oferită de către familia care m-a găzduit și la care au mai participat Norman Spinrad, Lee Wood, Siudmak cu soția și un pianist de jazz al cărui nume îmi scapă. Am servit „la fondeus”, specialitate tipic elvețiano-francofonă, adică un amestec de brînză, alcool și mirodenii, totul servit în stare fierbinte, temperatura fiind menținută constantă cu ajutorul unor mici spirtiere, construite special. Acest deliciu se servește cu cubulețe de piine, care sînt înfipite într-o țepușă metalică și plimbate prin amestecul fierbinte de brînză și alcool. Se bea vin alb, în pahare mici.

Impresia pe care mi-a lăsat-o Siudmak este mai mult decît aceea a unui om deosebit. Plecat de 27 de ani din Polonia, locuiește în Franța împreună cu soția și cei doi fii. Firea sa caldă și deschisă cred că se reflectă bine și în stilul său artistic, desenul său fiind o încîntare pentru inimă și suflet. Mi-a mărturisit că este pe cale să finalizeze al nouălea său album, pe care ar fi interesat să-l distribuie și în România. Nu suportă ăltitudinea mai mare de 1000 de metri și timpul friguros care îi stîrnește dureri dorsale puternice, pentru care face în permanență băi calde.

A 5-a Convenție Francofonă și a 22-a Convenție Franceză de SF au fost două manifestări dedicate unui science-fiction, original, diferit de cel anglo-saxon, dar care nu a reușit pînă acum să-și găsească drumul adevărat către publicul larg. Impresia pe care ți-o produce, este aceea de minoritate răzvrătită împotriva unei rude apropiate, foarte bogate, de la care însă se refuză copierea metodei de a face avere (mă refer la negarea valorilor SF-ului anglo-saxon de către majoritatea fanilor francofoni). În timpul conferinței pe care a susținut-o, Norman Spinrad a explicat foarte clar care este diferența dintre cele două școli de science-fiction: la cea americană primează

povestea („Story-ul”), în timp ce la cea franceză, atenția autorului este concentrată asupra stilului și expresiei. Orgoliul franțuzesc își spune cuvîntul și în această problemă: fanii francofoni se consideră creatorii SF-ului, prin Jules Verne, uitînd însă că opera acestui autor este un amestec divin de „story” și anticipație. Autorii francofoni, care au știut să îmbine aceste două elemente, aproape instantaneu au spart și granițele lor de origine, cel mai elocvent exemplu fiind Serge Brussolo. Nu mi se pare normal, ca în nici una din țările francofone, care însumează o populație de peste o sută de milioane de locuitori să nu existe o revistă profesională de SF. Din acest punct de vedere, fanii francezi ar putea să învețe multe de la noi. Dar și noi mai avem multe de învățat. Dar despre acest subiect, într-un alt articol.

Norman Spinrad și Alain le Bussy

Vă spuneam, la începutul acestor rînduri, că SF-ul nu este prea agreat de către elvețieni (în zona germană fiind aproape detestat). Dacă mai aveți puținică răbdare, am să vă explic cauza și prin extensie, o mică aventură. L.R. Hubbard a fost un autor de science-fiction care, în ultima parte a vieții, a creat o sectă religioasă intitulată „Biserica Scientologică”. În România, aceasta este complet necunoscută, cu toate că în occident este una din cele mai puternice grupări de acest gen, însumînd 6 milioane de membrii după datele oferite de conducătorii sectei și 4 milioane după cei care se ocupă de studiul acestui fenomen social... Chiar numai cu 4 milioane, Biserica Scientologică este mult mai puternică decît „Martorii lui Yehova”, de exemplu. Printre membrii de marcă ai sectei se numără actorul Tom Cruise și „regele muzicii pop” Michael Jackson. Numărul mare de adepți se datorează unui amestec ciudat de știință (așa numita „Dianetică”, creată de Hubbard), care te ajută să-ți dezvolti – spune „guru” sectei – capacitatea creierului, totul culminînd cu atingerea unei stări asemănătoare celei de „Nirvana”. Bineînțeles, explicația care v-am dat-o este una

foarte simplistă, filozofia sectei încadrîndu-se în mișcarea „new age” a anilor 70, avînd ca slogan: „puterea se află în mintea ta!” Mai clar, sloganul principal al „Bisericii Scientologice” este: „Vreți să aveți un creier ca al lui Einstein?!...” Și fie vorba între noi, cine n-ar vrea?! Numai că în spatele unor cursuri de scientologie, cărți, reviste și teste de inteligență care se fac gratis, în mijlocul străzii, secta s-ar părea că desfășoară o activitate intensă de spoliere a averilor celor care aderă. Astfel, în Elveția, a fost un adevărat scandal cînd una dintre cele mai mari fabrici de ciocolată a ajuns în mîinile sectei, prin aderarea și donarea întregii averi a moștenitoarei acestei fabrici, o tînră de 24 de ani. În urma acestui caz, intens, mediatizat de presa helvetică, pentru elvețianul de rînd, science-fictionul înseamnă R. Hubbard,

scientologie, toți fanii fiind un fel de sectanți periculoși. Trebuie să recunoașteți că, documentat cu toate aceste informații, o vizită la unul din sediile „Bisericii Scientologice” era imperios necesară. Clădirile respective sînt foarte ușor de reperat, datorită celor 5-20 de etaje pe care le au și culorii bleu-ciel a fațadelor. În Zürich, sediul „Scientology Kirche” se afla chiar în arondismenul 5 unde locuiam. Am pătruns, nu fără emoții, înăuntru, cu ochii la cele peste 20 de reviste violent colorate, dar în limba germană. O funcționară, îndeplinind rolul de recepționeră îmi tot zîmbea ispititor, drept pentru care am solicitat ceva publicații în franceză. A dat un telefon scurt și un individ de aproape 2 metri a sosit măsurîndu-mă suspicios. Mi-a propus respectivele publicații în limba engleză, dar am insistat pentru franceză. A dispărut, misiunea fiind preluată de un individ măruțel, care m-a întrebat dacă știu italiana. Am purtat un dialog chinuit în limba franceză despre Hubbard și scopul vizitei mele la sediul sectei. În scurtul timp mi-a umplut brațele cu tot felul de reviste și cărți despre dianetica lui Hubbard pînă la viziunea acestuia asupra drogurilor sau rolului familiei în societate. Momentul culminant l-a reprezentat nota de plată încheiată în trei exemplare și reprezentînd cam 150 de dolari. Cînd le-am spus că nu am banii, mi s-a cerut un cec sau adresa din Zürich. Ieșirea din clădire a fost destul de penibilă, dar liniștită și fără alte evenimente neplăcute. Oricum, cineva din Ploiești s-ar putea să primească un pachet de reviste a la Hubbard, în urma adresei false pe care am dat-o (sper să le primească gratis!).

Ar mai fi de spus că sejurul meu în Elveția s-a prelungit timp de 2 săptămîni, dar nu vreau să vă mai plictisesc cu impresiile turistice. Scuze cititorilor pentru sărăcia de imagini, dar pentru moment, filmele cu Spinrad, Gerard Klein, Giger etc. sînt la dezvoltat. Vă promit alte detalii în numerele viitoare ale JSF-ului.

Adrian Bănuță: Știu că marea dumneavoastră dragoste este Tolkien, ce ne puteți spune despre LORD OF THE RINGS.

Alexandru Mironov: Am avut ocazia să citesc LORD OF THE RINGS de două ori, ba pot să spun că odată, făcând o hepatită, am avut „norocul” să o recitesc în liniște; sînt trei volume de povești, dar niște povești SCIENCE-FICTION cu totul speciale.

După ce hobbitul Bilbo se întoarce din minunata lui aventură, (din „O poveste cu un hobbit” apărută și în limba română la editura Ion Creangă) după mulți ani, FRODO, nepotul lui Bilbo, pleacă într-o aventură ce n-a mai existat pe „Pămîntul tîrziu”, pentru că TOLKIEN scrie o carte despre vremea cînd Pămîntul era tîrziu și oamenii de-abia apăreau... Și planeta era populată de dragoni, hobbiți etc.

A. B.: Un fragment din „Lordul inelelor” a apărut și în Jurnal, am încercat să grăbim apariția acestei cărți.

A.M.: Nu trebuie grăbită apariția... Trebuie găsit mai întîi un traducător, unul din mari vorbitori de limbă engleză. Nu știu cine ar trebui să fie traducătorul, dar trebuie să fie unul foarte valoros altfel ratăm, cum s-a întîmplat cu alte cărți. De pildă MÎNA STÎNGĂ A ÎNTUNERICULUI n-a prins piața pentru că avea „defecte”. Eu mi-am zis: dacă vreodată găsesc timp liber, mă așez și traduc LORD OF THE RINGS.

Am discutat cu CATINCA RALEA în urmă cu 20 de ani. Tocmai tradusesse „Hobbitul” și era entuziasmată de ce poveste a găsit ea la un tip „obscur”. Catinca era un mare om de cultură dar nu știa de TOLKIEN. Eu, venind din „lumea astalaltă” i-am explicat: uite ce e Tolkien, uite cum sînt tolkien-iștii... S-a minunat, i-a făcut mare plăcere și a zis „m-apuc să traduc”. Dar n-a mai apucat să traducă și restul, după hobbit a murit... Acea ar fi fost „limba” care ar fi trebuit.

Cred, deci, că este nevoie pentru LORD OF THE RINGS cu adevărat de un mare stăpînitor de limbă engleză. Trebuie să se lucreze cu grijă. Ar putea să devină una din

O oră cu Alexandru Mironov

„...viața te împinge să faci gesturi pe care nu le vrei!”

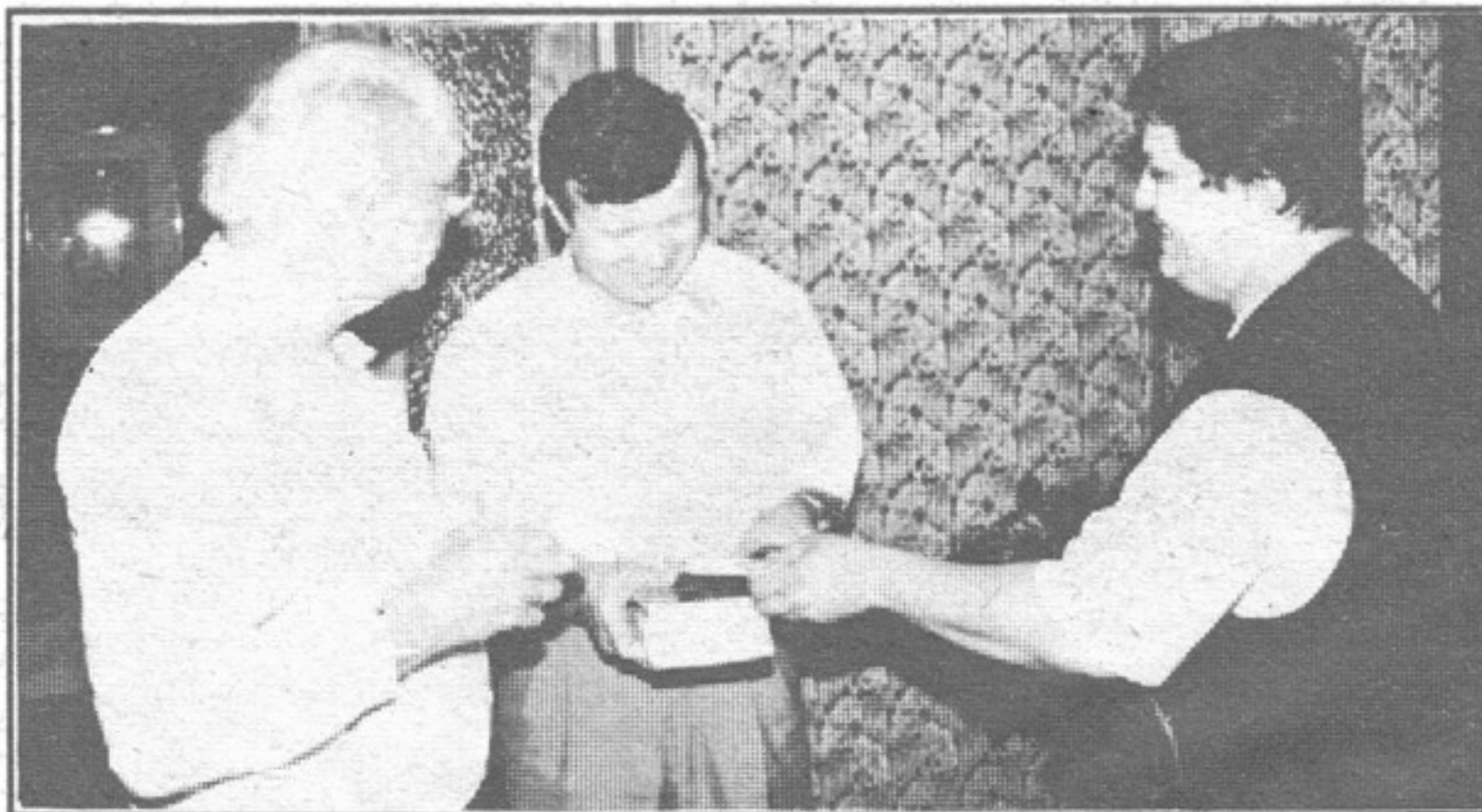
marile povești ale omului. Așa că hai să-l ținem calea lui SORESCU într-o zi, și să încercăm să-l convingem. Fiindcă nu e de ajuns numai un mare om de cultură cum ar fi EUGEN SIMION. Aici chiar trebuie un om cu capacitate poetică deosebită.

Remus Cernea: Spuneți-ne cîteva amintiri despre tolkien-iști.

A. M. În Suedia am nimerit un „camaval” al tolkien-iștilor (sînt cluburi Tolkien pînă sus de tot, dincolo de UPSALLA spre Cercul polar de nord și se întîlniseră) unul era dragonul SMAUG de 12 ani, altul era BILBO BAGGINS, altul era TOM BOMBADIL - un personaj deosebit de interesant.

următoarele două săptămîni acolo... 70-80 de franci, acum mai bine de 20 de ani. M-am învățat în jurul ei, am oftat și am plecat. M-am așezat pe malul Senei după ce am intrat la NOTRE-DAME, ca tot românul care ajunge la Paris și, cînd mi-am deschis gentuța pe care o purtam pe umăr, înăuntru aveam cartea... Subconștientul meu devenise inconștient și reacționase într-un mod care mi-a zburat părul de groază. Mi-au trebuit patru ore pînă să găsesc un moment potrivit ca s-o pun înapoi, să nu-mi încalc principiile.

Vreau să spun că viața te împinge să faci fără să vrei gesturi pe care

Jock Cahen, Alexandru Mironov, Valentin Nicolau

Am trecut printr-o întîmplare ieșită din comun. Sigur că, în copilărie, am învățat de la mama mea, cum toți ați învățat de la părinții voștri, să nu fur nici un ac, niciodată. Și, în afară de faptul că m-am dus după cireșе cînd eram mic sau după mere în curțile vecinilor, chiar că nu mi s-a întîmplat să întind mîna după „avutul” public sau privat.

Ei bine, în 1971 am ajuns la Paris și într-o librărie de pe bulevardul St. Michel se lansa LE SEIGNEUR DES ANNEAUX - a lui Tolkien. Era superbă... Am pipăit-o, am mirosit-o... Dar n-am putut s-o cumpăr, valoarea ei depășea tot ce aveam eu pentru

dorindu-le atît de tare, le faci pînă la urmă...

R. C.: Știe toată lumea că dumneavoastră ați crescut cu science fiction-ul. Așa cum e generația de acum care îl descoperă pe ASIMOV, pe HERBERT ați mai putea cita cîteva nume în afară de TOLKIEN, care v-au marcat copilăria?

A.M.: Am învățat să citesc pe „20 000 de leghe sub mări” a lui JULES VERNE. Am avut o carte cu literă mare pe care întîi mi-au citit-o părinții, iar povestea mi s-a părut atît de extraordinară încît am învățat de la patru ani să citesc pe ea. Și asta a fost prima carte pe care cred că am

pus-o pînă la capăt. Și apoi l-am nimerit pe ROBINSON CRUSOE - DANIEL DEFOE și sigur că ăștia au fost esențiali. Și pe urmă, încetul cu încetul, am intrat peste Jules Verne. Apoi am dat peste WELLS cînd încă eram foarte mic. Din întîmplare, am găsit o carte veche de-a lui, am citit apoi Nemțov - TREI DORINȚE, care apăruse în românește.

Eram coleg în clasa a doua cu prietenul Ion Ilie Iosif, la Craiova. Un eveniment al copilăriei noastre a fost apariția romanului foileton al lui I.M. ȘTEFAN și RADU NOR, Drum printr-aștri, apărut în Scînteia Tineretului. Așa de extraordinară ni s-a părut povestea aceasta că, uite, ne-a legat pe viață.

Apoi, pe măsură ce puteam să pun mîna pe cărți îmi dădeam seama că se potrivesc cu, eu știu, felul în care sînt eu constituit. Rînd pe rînd l-am întîlnit pe eroii lui EFREMOV, pe care poate îi cunoașteți mai puțin. Apariția NEBULOASEI DIN ANDROMEDA în Colecție a fost ceva extraordinar.

L-am citit apoi pe ASIMOV și am realizat că lucrurile se pot așeza altfel, că poți să ai orice imaginație cu putință.

Cînd am înființat cenaclul HENRI COANDĂ la Craiova, asta a fost în '70 în același timp cu SOLARIS-ul din București și H.G. WELLS din Timișoara; ne-am întîlnit cu „corfeii”, cu mai marii SF-ului, cu „urlașii”: VLADIMIR COLIN, ROGOZ, SERGIU FĂRCĂȘAN - care era deja un scriitor puternic. Apăruse colecția lui ION HOBANA la Editura Tineretului.

ION HOBANA a făcut o treabă extraordinară. El a vîrît în acea colecție de la Editura Tineretului pentru prima dată genul S.F. ca pe ceva care trebuia să fie luat în seamă.

ADRIAN ROGOZ e un fel de „zeu bătrîn”; cum îi spunea Cristian Tudor Popescu: „un domn bătrîn cu aripi lungi pe care și le țira după el”...

Un om deosebit la suflet, acum regretat care, rînd pe rînd, i-a scos pe cei din generația mea și i-a pus în față...

*Următoarele minute
în nr. următor*

Nemira pregătește a doua antologie bilingvă

- Ce pregătește Editura Nemira pentru Convenția Mondială de SF?

- O antologie de scriitori români bilingve (română-engleză), și scoaterea în lume a literaturii române printr-un mijloc mai puțin obișnuit.

(În general editorii străini sînt cei care ar trebui să se intereseze de literatura de aici, dar în lipsa unui interes precis din partea culva, ne-am gîndit că aceasta este o modalitate foarte eficientă de a stimula interesul, dacă nu chiar și intenția editorilor din străinătate de a face traduceri din scriitorii români.)

- Care a fost ecoul primei antologii?

- A ajuns în mîinile unor editori și scriitori importanți din străinătate (Europa, SUA, Africa de Sud, Australia).

Au fost și sînt în continuare solicitări de a fi preluate povestiri din Antologie însă pasul cel mai important se va produce în momentul în care

cineva va dori ca un volum integral, sau un roman al unui scriitor român să fie publicat în străinătate. Cred că această a doua Antologie va crea premisa traducerii unui scriitor român într-o zonă geografic-culturală importantă pentru SF, acolo unde se consumă și se produce cel mai mult SF, și anume SUA.

- Vă gîndiți la Sebastian Com?

- Posibil

- Cum se mai plasează în ansamblul producției editoriale, fiindcă Nemira este cunoscută în primul rînd ca editură de sf, cărțile din domeniu?

- Publicul larg pune în general semnul egal între Nemira și sf, însă acel mulți care o fac nu știu că producția de sf reprezintă abia 30% și că printre numeroasele colecții sînt și colecții conexe genului science fiction, cum ar fi colecțiile Paganel și Babel. Ar mai trebui subliniat în afara

raportului amintit și severa selecție a autorilor, a numelor noi pe care Nemira le propune cititorilor români și a lucrărilor editate, care sînt reprezentative pentru întreaga creație a autorilor respectivi.

Și dacă acum cîteva ani ne propuneam să înființăm o bibliotecă fundamentală de literatură SF, putem spune că în momentul de față ea EXISTĂ și că recuperarea marilor nume, cu principalele lor opere - ASIMOV, HERBERT, DICK - continuă.

Mai nou Nemira a propus cititorilor români noi scriitori, în special americani, conștientă de handicapul că sînt necunoscuți publicului larg, dar sper ca ceea ce am publicat pînă acum să fi creat credibilitatea de care avem nevoie și sînt sigur că nu-i vom dezamăgi.

Pagină realizată de Adrian Bănuță